



Кидок на ініціативу

Автор: [Prak](#)

Обкладинка: [Elosande](#)

- Т
- Comedy

Еквестрія стоїть на грані руйнації. Некромант підняв армію мерців і погрожує занурити світ у темряву. Монстри та бандити вештаються по землі, полюючи на невинних.

Лишається тільки одна надія. Озброєні мечами, закляттями, закусками та мішечком з дайсами, п'ятеро героїв збираються разом, щоб подолати сили зла... якщо їхні кидки будуть достатньо хорошими.

Ласкаво просимо на ігровий вечір у Понівілі.

Переклад: [AlexMalkavian](#)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/141746/roll-for-initiative>

Тиждень 1

Кидок на ініціативу

— Ти загинеш, якщо підеш далі, — сказав привид Стар Свірла Бородатого.

— Та невже? Ніщо у цьому вогкому старому храмі не зможе мене зупинити, — відповіла Дерінг Ду за мить до того, як її копито зачепило чергову натискну плиту. Серія швидких клацань була для неї єдиним попередженням перед тим, як низький, вузький коридор наповнився дощем стріл.

Дерінг металася вперед і назад, пробиваючись на інший бік пастки, і хоч вона й ухилилася від більшості снарядів, але кілька влучили у неї. Коли вона дісталася на інший бік пастки і стріляючий механізм вимкнувся, здавалося, що ще одного удару вона не переживе. Тим не менш, вона стала в упевнену позу і театральню вклонилася своїм супутникам.

— Бачите? Ніщо не може зупинити Дерінг Ду, Повелительку Приг...

Її монолог перервався, коли під її копитами розкрився прихований люк, але швидка реакція знову врятувала її, коли вона розгорнула свої всіяні стрілами крила, тримаючи себе у повітрі. Блимаюче світло смолоскипів відбилося від гострих металевих вістер під нею.

— Кхем. Як я і казала, ніщо не може зупинити...

Стеля обвалилася, збивши Дерінг Ду у яму.

Рейнбоу Деш вчепилася копитами в свою гриву і закричала. Знову.

— Якого сіна, Твай? Падаюча стеля? Ти спеціально її туди всунула, щоб мене вбити!

— Ну звичайно ж, — сказала Твайлайт, закриваючи очі і опускаючи екран перед собою. — Я влаштувала її саме так, щоб убити особисто тебе. Це аж ніяк не пов'язано з тим фактом, що будівельники храму хотіли захистити його від усяких істот, у тому числі пегасів та грифонів. Ніхто у цьому не винний, окрім тебе. Стар Свірл навіть попередив тебе, що попереду небезпека.

— Проїхали, — пробурчала Рейнбоу. — Я ж можу стерти цифри та створити нового персонажа, так?

— Так, Рейнбоу. Твій новий персонаж може наздогнати групу, коли ти закінчиш.

— Гаразд, дівчата, давайте ся поквапимо, закім нас нічого не сповільнює, — із посмішкою сказала Еплджек.

— Гаразд, але тобі доведеться йти попереду, — мовила Реріті. — Ніхто з нас не вміє знаходити пастки, а у тебе більше шансів їх пережити.

Твайлайт підняла брову.

— Реріті, барди, власне, теж можуть знаходити пастки.

— Гадаю, ми можемо, але моя спритність жахливо низька, і мені не хотілося жертвувати очками з виступу та переконування.

Зітхнувши і похитавши головою, Повелителька Підземелля знову поставила свій екран і продовжила гру.

— Гадаю, далі вас поведу я, — проголосила паладинка. Вона без поспіху обережно перевіряла кожний камінь по дорозі, відмічаючи будь-який, що хитався.

Група скоро пройшла повз пастку зі стрілами і перескочила яму з шипами, навіть не кинувши погляд на труп своєї швидко загиблої розбійниці. Врешті, лутнути її речі було неможливо.

Скоро коридор вийшов до великої зали, і група стала у захисну формацію. Попереду були двоє земних поні: паладинка, біле хутро якої було ледве видно під її важкою бронею, і абсолютно чорний жеребець на ім'я Крашер, єдиним обладунком якого були великі піхви на його спині. За ними стояли двоє єдинорогів: бард з бордовою гривною, Ноубл Джем, і рожева чародійка, Свірлі Спаркс.

Зала була великою, з кількома примітними рисами. Те, що колись було залом для богослужіння, тепер являло собою лігво жахів. Уздовж стін було повно приладдя та інструментів для тортур. Кілька столів з новими шкіряними ремнями було встановлено у центрі кімнати. І звичайно ж по кімнаті лежали неодмінні напівгнилі трупи.

Коли група зробила кілька кроків всередину, двері раптово зачинилися за ними. Гучний голос вдарив по їхніх вухах і змусив інструменти на стінах з грюканням попадати на заляпану кров'ю кам'яну підлогу.

— Отже, ви дісталися так далеко, герої? Молодці. Хоча, бачу, не всім з вас пощастило.

— Ти ся за нас не хвилюй, — сказала паладинка. — Навіть без Дерінг ми зможемо подолати твоїх зомбі-поні. Не кажучи вже про те, же будь-якої хвилини новий розбійник має ся дістати сюди.

— Стій-стій-стій, — сказала Твайлайт, знову ляскаючи своїм екраном по столу. — ЕйДжей, твій персонаж не знає, що скоро має прийти новий. До того ж, з чого ти вирішила, що тут є зомбі?

Одна з брів Еплджек трохи піднялася.

— Ем... Твай, ти сказала, же на підлозі трупи. Це означає, же вони повстають і ми будемо з ними битися.

— Я знаю, що я сказала про трупи, але це не завжди означає, що буде бій.

— Дорогенька, боюся, цей сценарій доволі прозорий, — сказала Реріті між ковтками газованого напою з чашки. — Але це не обов'язково погано. Врешті, у цій кімнаті більше нема чого робити, окрім як битися, тому це не зруйнувало ніякої несподіванки.

— Ага, Твайлайт, цілком очевидно, що зомбі повстають і всі такі «Гр-р-р!» — Пінкі підскочила, встала на задні копита і зобразила кілька ударів передніми. — А ми такі «Уап!», і «Пау!», і «Зоуі!», доки не переб'ємо їх усіх. — Раптом вона завмерла посеред удару. — Ой, зажди, у нас у партії немає бетпоні.

Очі Твайлайт на мить оскляніли, доки Пінкі сідала, але вона швидко помотала головою і повернулася до тям.

— Ем.... якось так. То мені вже можна закінчити монолог Сомбри, щоб ми могли почати цей явно очевидний бій?

— Сомбра? — вигукнула Рейнбоу Деш. — Серйозно? Це твій лиходій? Король Сомбра?

— Годі! Так, Сомбра і є лиходій, і якщо вам це не подобається, то вбийте його. Тоді ви ніколи більше його не побачите. — Магія Твайлайт повернула екран у нормальне положення.

— То на чому я зупинився... — замислено мовив Сомбра. — А, так. Згадав. Мені все одно, скільки вас тут. Ви всі послужите мені у смерті, як і вони.

— Нарешті, — сказала паладинка, і група повитягала свою зброю. Тим часом зомбі-поні по всій кімнаті повставали і мовчки визначилися

з порядком, в якому будуть атакувати.

Свірлі Спаркс почала діяти першою, вона випустила розсип магічних ракет у груди найближчого невмирущого, від чого той захитався, але вбити його вона не змогла.

Наступним пішов Крашер, він кинувся в атаку і зрубав двох зомбі своєю величезною сокирою. Ще кілька почали його оточувати, але їхні атаки виявилися здебільшого неефективними.

Паладинка скерувала свої святі сили на ворогів, що оточили Крашера, миттєво перетворивши кількох із них на порох і давши варвару шлях для відступу при потребі. Кілька шкандибаючих чудовиськ у відповідь смикнулися в її бік. Всі їхні атаки були відбиті її щитом.

Ноубл Джем витягла свою лютню і провела магією по струнах, підспівуючи мелодії. Привид Стар Свірла приєднався до неї і перетворив пісню на дует.

Раптом потужний копняк розніс двері на скіпки, коли до кімнати увійшла четверта Дерінг Ду.

— Не хвилюйтеся, понове. Я з ними розберуся, — сказала вона, і витративши мить на те, щоб стати у героїчну позу, рвонула до групи зомбі. Діставшись до найближчого, вона крутонулася, цілячись йому у голову.

Еплджек та Пінкі Пай несамовито розреготалися, а Реріті з Флаттершай захіхікали. Твайлайт і Рейнбоу просто фейсхуфнули. В результаті кидка на атаку випала одиниця: певний промах, і, в залежності від примхи дайса Твайлайт, можливо, щось гірше.

Через погано націлений копняк Дерінг Ду пролетіла повз свою ціль прямо у середину юрби. Коли зомбі налетіли на неї, користуючись її дезорієнтованістю, герої з особливо чутливими вухами могли почути її останні слова: «Ця гра тупа».

Доки зомбі зібралися навколо решток пегаски, Свірлі скористалася можливістю і запустила вогнекулю в їхнє скупчення. Хоча вона і знищила всіх невмирущих у радіусі вибуху, вона знехтувала своєю початковою мішенню, яка скоротила відстань і вдарила її.

Крашер вбив ще кількох невмирущих, але контратака завдала йому значно більше шкоди, ніж раніше. Паладинка спробувала встати так, щоб допомогти, але не могла пересунутися, не залишивши Ноубл Джем вразливою. Бард продовжувала грати свою пісню.

Чародійка випустила чергову магічну ракету у груди нападника, покінчивши з ним, потім пересунулася до більш безпечного місця, закликавши барда зробити те саме. У цю мить ще кілька дюжин зомбі повисипалися з люків у стелі.

— Ем... Гадаю, тепер мені пора впасти у лють, — сказав Крашер. — Якщо ви всі не проти, звичайно. — Після швидкого хору згоди варвар опустил погляд на браслет над своїм копитом. На ньому були викарбувані п'ять літер: ЩБЗАВ^[1]. — Якщо зомбі не йдуть з миром... — прошепотів він.

— ...засади у них сокиру! — прокричала Флаттершай. З розширеними очима і звуженими до точок зіницями, вона підняла свої дайси і жбурнула їх об стіл. Результатом стало критичне влучання і дуже мертвий монстр. Вона кинула знову.

— Це дійсно був один зі слоганів Айрон Вілла? — спитала Твайлайт, коли кількість трупів почала зростати.

Реріті у відповідь широко їй посміхнулася.

— Хіба це важливо?

Захеканий чорний варвар стояв посеред купи закривавлених, напівгнилих тіл, більшість з яких була акуратно перерубана навпіл.

На іншому боці кімнати паладинка знизала плечима і побігла геть від групи, з якою билася. Бард не відставала від неї, продовжуючи грати на своїй лютні та співати. Стар Свірл лишився позаду і відволікав невмирущих смішними мінами.

Скоро знову настав хід Крашера, і він вломився в останнє скупчення зомбі.

* * * * *

За дві години, кілька сутічок і десятків невдалих Дерінг Ду по тому партія хоробрих пригодників, йдучи за привидом Стар Свірла, нарешті дісталася до внутрішнього святилища некроманта. Король Сомбра сидів на троні з кісток, оточений фігурами у чорних балахонах з каптурами, по сім з кожного боку.

— Твоя влада терору закінчиться тут, звірюко, — сказала Ноубл Джем.

— А, так, бард. — Сомбра ледве глянув на неї, зосередивши свою увагу на келиху з вином, який левітував перед собою. — Я спостерігав за тобою. Твоя впевненість могла б стати приводом для занепокоєння, якщо б ти хоча б подряпала когось із моїх слуг. Ти, здається, навіть свій клинок жодного разу не витягла, так?

— Гей, те, що вона не билася, ще не означає, що вона не допомагала, містер Некрозлюка, — сказала Свірлі.

Погляд Сомбри на мить обернувся до неї, перш ніж повернутися до рідини у келиху.

— Свірлі Спаркс, так? Твоя сила вражає. Вона добре послужить мені, коли ти станеш моєю.

Паладинка витягнула свій меч, тримаючи його наготові.

— Гадаю, же ніхто з нас не належатиме тобі, Сомбро. Ми покажемо тобі, що до чого.

— Про тебе я теж знаю: вірний паладин Селестії, Лайт Хувз.

Над столом залунало хихотіння. Навіть Твайлайт важко було стриматися.

Еплджек пирхнула і тупнула копитом по столу.

— Знову регочете? Я вже казала, же Лайт Хувз це цілком гідне ім'я для паладина. Не розумію, що ви всі смішного у ньому знайшли.

— Лайт Хувзе, — зі сміхом мовив Сомбра, — може, Селестія й захистить тебе від перетворення на невмирущого, але ти все одно можеш загинути. А коли я знищу тебе, я змушу твоїх друзів з'їсти залишки плоті з твоїх кісток.

— Так, так. Багато балаканини, але мало дій, — сказала Дерінг Ду, виступаючи вперед із розправленими крилами. — Твої посіпаки тут просто для показухи, чи ми все-таки будемо битися?

— Так, пані Ду, ми будемо битися. Але спочатку вам, гадаю, варто взяти свій балахон. — Сомбра вказав копитом на чорне вбрання біля свого трону.

— Що ти, в сіна, таке гово... — Слова Дерінг вмерли в неї на устах, коли фігури у балахонах поскидали свої каптури. Ряд

закривавлених облич витріщився на неї осклянілими очима з-під побитих коркових шоломів.

— Це Дерінг Дублери! — вигукнула Свірлі.

Сомбра всміхнувся і сказав:

— Він невдовзі тобі знадобиться. — Він відкинув келих, який розбився об підлогу, і підвівся.

— Не круто, Твайлайт. Не круто, — сказала Рейнбоу Деш.

Твайлайт висунулася з-за свого екрану і лукаво посміхнулася своїм подругам.

— Робіть кидок на ініціативу.

[\[1\]](#) В оригіналі WWIWD — What Would Iron Will Do («Що б зробив Айрон Вілл»).

Тиждень 2

Легенда про Синього Монаха

Вуха Ноубл Джем смикнулося у відповідь на слабке шурхотіння, вона миттєво прокинулася. Звук був знайомим, і це завжди означало проблеми. А от Крашер його не почув. Він досі сидів біля вогню, спиною до спальних мішків, не помічаючи наближення небезпеки.

— Прокидайтеся!

Ноубл попередила їх саме вчасно, щоб Свірлі Спаркс встигла побачити темну фігуру, що спускається до неї. Вона відкотилася вбік, досі загорнута у спальний мішок, за мить до приземлення велетенського павука.

Крашер миттєво вступив у бій, прикриваючи супутників, але його сокира відскочила від хітинового панцира павука. Той обернувся до варвара і кинувся на нього, глибоко прокусивши йому ногу і випустивши отруту в його вени.

Лайт Хувз потягнулася до своїх речей, але павутина знерухомила її раніше, ніж вона встигла екіпіруватися. Свірлі заплуталася у своєму мішку. Ноубл Джем грала на лютні веселу мелодію, яка, якщо пощастить, мала допомогти її друзям звільнитися.

Павук продовжував свій двобій з Крашером, поступово виснажуючи його і при цьому майже не отримуючи пошкоджень. Кожен укус все більше ослаблював варвара, і скоро він упав, не в змозі продовжувати стояти під вагою свого обладунку.

На щастя, перш ніж ворог устиг завдати смертельного удару, Лайт та Свірлі вдалося звільнитися. Не гаючи часу на те, щоб начепити якусь броню, паладинка кинулася у бій і замахнулася на павука мечем,

але не змогла пробити його броньовану шкіру. Чаклунка влучила у нього кислотною кулею, яка засичала на його хітині.

Хоча пошкодження були мінімальними, їхня спроба відволікти його вдалася. Арахнід обернувся до них і легко вкусив не захищену бронею паладинку. Але отрута не подіяла, і клинок Лайт Хувза влучив у ціль, глибоко засівши у броні павука.

Павук перевів свою увагу і атакував Ноубл Джем. Хоч вона була відносно беззахисною, та лиходій наступив однією зі своїх вісьмох ніг на камінь, який, викотившись, змусив його втратити рівновагу і впасти на землю. Отримавши таку чудову нагоду, бард не могла стриматися і не використати її.

Вона вдарила його лютнею по голові.

За мить павук знову стояв, витримавши раунд атак від Лайт та Свірлі. Він швидко знешкодив паладинку павутиною, а чаклунка отримала важкий удар, намагаючись захистити безпорадну Джем.

Раптово новий голос пролунав у лісовій темряві:

— Не бійтеся, велика і могутня Тріксі прийшла на допомогу!

— Що?! — одночасно вигукнули всі поні навколо столу.

— Що ти робиш, Рейнбоу? — сказала Твайлайт. — Я думала, ти створюєш чергову Дерінг Ду.

Посмішка Рейнбоу погрожувала розірвати її голову навпіл.

— Ага, але я вирішила. що якщо вже буду весь час вмирати, то краще робитиму це як поні, яка мені не подобається.

Твайлайт кілька секунд дивилася на неї, та потім знизала плечима і сказала:

— Ну, загинути тобі буде неважко. Зважаючи на те, які у всіх інших погані кидки проти цього павука, чародійка на кшталт Тріксі не протримається більше кількох раундів. — Інші підкреслили її зауваження кивками, сердито дивлячись на даysi, розкидані по столу.

— Чародійка? Не, забагато мороки. Я натомість зробила її монахом.

Реріті фиркнула.

— Та ти жартуєш. Це вельми нехарактерно для Тріксі.

— Каже бард, яка розбила власний інструмент замість того, щоб витягти свій меч! Це ж не справжня Тріксі. Це моя версія Тріксі, і я просто хочу, щоб її вбили.

— Гаразд, неважливо, — сказала Твайлайт. — Повернемося до бою. Тріксі щойно з'явилася, і наступний хід її.

— Дайте дорогу божевільній і самогубній Тріксі!

Тріксі налетіла на павука, не маючи ніякої зброї або обладунку. Жувальця павука клацнули на неї, коли вона наблизилася, але вона уникала атаки і вдарила його по голові, вибивши одне око.

Група пригодників підшкандибала до варвара, щоб подивитися, як нова поні дозволить себе вбити. Скористувавшись передихом, Ноубл Джем та Свірлі Спаркс допомогли Крашеру зняти обладунок, доки Лайт Хувз чаклувала лікувальні закляття.

Тим часом монахиня добре трималася, щоразу голосно лаючись, коли атака павука не влучала у неї. Удар за ударом влучав у зовнішню оболонку павука, відколюючи великі шматки від броні і вкриваючи копита Тріксі смердючою рідиною.

— Та вдар вже мене, тупа комахо! — крикнувши це, Тріксі необачно обернулася спиною до ворога, готуючись копнути його. Хоч вона більше й не могла бачити свою ціль, та її задні ноги влучили в його обличчя з достатньою силою, щоб розтрощити навіть дуб, і голова павука полетіла кудись у гілки.

Твайлайт нахилилася вперед і поклала копито на плече Рейнбоу.

— Не переймайся. Тобі довго не щастило. Щось подібне мало колись статися.

— Може, й так, — пробурчала Рейнбоу Деш, — але було б добре, якщо б на місці Тріксі була Дерінг.

— Твоя правда, але ж ти ніколи не робила Дерінг монахом. Хай там як, це не проблема. Ти не зможеш протриматися достатньо довго, якщо вийдеш сам на сам з дійсно дужим ворогом. — Твайлайт забрала копито і знову підняла екран.

Коли вихор ударів розтрощив череп другого майнд флєєра, Тріксі роздивилася навколо. Решта групи досі билася з останнім ворогом. Крашер був розлючений, але так і не зміг завдати багато пошкоджень. Свірлі та Лайт пощастило більше, але монстр ще був далеко від загибелі. Ноубл Джем тим часом незграбно стукала по саморобному барабану.

Тріксі підійшла до барда.

— Ноубл, ти не думаєш, що від тебе було б значно більше користі, якщо б ти серйозно намагалася завдати монстрам шкоди замість того, щоб завдавати нам усім головного болю цією штукою?

— Хмф, я спробувала атакувати павука, і це коштувало мені моєї улюбленої лютні. Я більше такого не робитиму.

Тріксі закотила очі.

— Ти ж в курсі, що у тебе є меч, га?

Стукання по барабану припинилося.

— Правда?

— Так, — сказала Тріксі, ухиляючись від спроби майнд флєєра атакувати її ззаду. Несерйозний копняк відкинув його на інший бік кімнати.

— Одну хвилинку, будь ласка, — сказала Ноубл Джем, відкладаючи свій барабан на кам'яну підлогу. Вона витягла свій меч, обійшла монахиню і стала чекати свого ходу.

Коли варвар та паладинка завдали трохи більше пошкоджень монстру, нарешті настала її черга показати силу її величної зброї. Сяючий довгий меч зблиснув у повітрі і глибоко врізався у ногу.

Її власну ногу.

Не кажучи ані слова, вона вклала зброю у піхви, пошкандибала геть від бою, повернулася до Тріксі і підняла свій барабан.

Твайлайт нахмурилася, дивлячись на зображення майнд флєєра, потім закрила книгу.

— Навіть не знаю, що ще можна зробити, щоб убити Тріксі. Вона вже перемогла велетенського павука і двох майнд флєєрів без якоїсь допомоги.

— Ну ж бо, Твайлайт! Ти не можеш лишити мене з таким персонажем! — простогнала Рейнбоу, здіймаючи копита догори.

— Вибач, Рейнбоу, але, окрім як влаштувати тобі зустріч з Таурраском, я більше практично нічого не можу зробити. Чому б тобі не зробити так, щоб вона вчинила самогубство або просто пішла з групи?

— Нізащо, — фиркнула Рейнбоу Деш, відкидаючись на спинку крісла і складаючи передні копита. — Дерінг Ду минулого тижня загинула п'ятнадцять разів. Я просто не можу дозволити Тріксі бути крутішою за Дерінг. Щось повинно її вбити.

Твайлайт замислено наморщила лоба, підперши підборіддя копитом. Кілька хвилин минули у задумливій тиші, а тоді вона раптово вигукнула «Знаю!», саме коли Еплджек та Реріті заходили до кімнати з напоями та закусками, і це змусило їх обох підскочити.

— Гарній ряткидок на рефлекс, — ніяково мовила Твайлайт. Еплджек ледве не пролила вміст склянок, а Реріті насилу встигла зловити миску сінних чіпсів біля підлоги. — Отже, я хотіла сказати, що можу влаштувати низку випробувань, які мають швидко вбити Тріксі.

— Ходімо, понове. Неосвічена і затуркана Тріксі вирішила, що ми повинні оминати селище ельфопоні. Натомість ми кинемо виклик жахам моторошного Лабіринту Вбивства Блакитної Кобили.

Решта групи радісно вишикувалася рядком за Тріксі, і вони увійшли у зручно розташовану печеру, над якою висів знак із написом «Стережіться ті, хто входить, якщо ви водночас синя і кобила». Всередині вони побачили грубо вирубаний прохід, стіни якого були прикрашені малюнками гострих об'єктів, що простромлювали ляпки блакитної фарби, формою схожі на поні.

Перша пастка спрацювала майже миттєво. Шпичаки вискочили з підлоги просто під Тріксі, але вона підскочила у повітря і граціозно приземлилася копитами прямо на їхні вістря. Щойно вона перейшла поле смертельних випинів, вони знову опустилися у підлогу.

Коли вистрелила пастка зі стрілами, Тріксі впіймала всі одним копитом. Підлога спробувала провалитися під нею, скинувши її у бездонну яму, але вона без особливих зусиль перескочила на інший бік. Протягом наступних кількох хвилин вона протанцювала повз отруйні списи, пройшла крізь вогонь, не опалившись, зупинила набір обертових лез голими копитами, і задушила печерну мурену.

Секція стелі обвалилася на неї, але вона зловила її і тримала на спині, дозволивши іншим пролізти крізь вузький простір. Коли вони всі вилізли з-під кам'яної брили, Тріксі вийшла з-під неї, і та гепнулася об підлогу з достатньою силою, щоб перетворити більшість поні на паштет. Вона спробувала зробити крок уперед, але відчула, що щось тримає її на місці: пастка придавила частину її хвоста.

— Якщо ти не зможеш звільнитися, ти застрягнеш у цій печері і помреш від голоду.

— Ти серйозно, Твайлайт? — сказала Рейнбоу. — Невже це дійсно все, що у тебе лишилося?

— Маю погодитися, — сказала Реріті. — Якщо розглядати спроби вбивства, цій явно чогось бракує.

— Ага, гадаю, нам достатньо лише відрізати їй шматочок хвоста. — Еплджек зробила швидкий відрізний рух по своєму хвосту.

— Гей, вона вже подолала всі пастки, що у мене були! Я й так за соломину хапаюся. Тож, хоч ви й можете відрізати їй хвіст, я прошу вас кинути на перевірку інтелекту, щоб побачити, чи хтось з ваших персонажів подумав про це. Складність цієї перевірки буде тридцять

п'ять, — з кривою усмішкою сказала Твайлайт, отримавши у відповідь такі самі від своїх подруг, коли вони зрозуміли, що зможуть зробити це тільки якщо викинуть двадцятку, що означатиме автоматичний успіх.

П'ять дайсів одночасно впали на стіл.

— О так! Я однозначно провалила цю перевірку, — похвалилася Рейнбоу.

Еплджек всміхнулася

— Мені теж не вистачило.

— І мені, — сказала Флаттершай.

Реріті помотала головою, дивлячись на п'ятірку на своєму дайсі. Всі очі обернулися до Пінкі Пай, яка копитом затулила свій дайс від поглядів.

— Вибачте, дівчата, — тихо сказала Пінкі. Вона повільно відсунула копито від дайса. Коли його стало видно, її обличчя розпливлося в її фірмовій посмішці. Результатом була одиниця. — Я цілковита дурепа!

Сміх скоро затих, і Твайлайт, піднявши екран, продовжила гру.

— Гаразд, ніхто не подумав відрізати їй частину хвоста, тому Тріксі застрягла тут, і зазнає повільної і тяжкої смерті. Хіба що її хвіст настільки сильний, що зможе розколоти камінь.

Тріксі змахнула хвостом, і камінь розколовся.

— Божевільна і самогубна Тріксі не вражена, — пробурчала Тріксі, ні до кого конкретно не звертаючись. Решта групи була занадто приголомшена, дивлячись на уламки, щоб слухати.

Ноубл Джем першою опанувала себе.

— Дорогенька, не засмучуйся через це. Цього разу ти була дуже близько. Можливо, нам пощастить натрапити на якогось жахливо незбалансованого монстра, коли ми вийдемо з цієї печери, і тоді тебе нарешті нормально вб'ють.

— Так, Тріксі гадає, ти права.

— Молодець! Вір, же Доля зможе тебе перемогти, — сказала Лайт Хувз. — Гадаю, вона достатньо скоро кине тобі шось, що навіть ти не зможеш подолати.

Група вийшла з печери під сонячне світло, але там їх зустріло бикоподібне чудовисько, вкрите бляклою чорною бронею, з ротом, повним гострих зубів, які могли розжувати дюжину поні одночасно. Четверо з п'яти шукачів пригод одразу ж відступили назад у тунель.

* * * * *

Тварюка впала на землю. Крізь її розтрощений панцир точилася смердюча рідина, особливо з місця на голові, де в її череп було встромлено її власного відламаного рога. Ненавмисно велика і абсолютно неспинна Тріксі у похмурому тріумфі стояла над переможеним ворогом.

— Тупий малосилий фінальний ворог, — сказала вона у мертву морду, пробиваючи дірку розміром з копито між очей.

Остаточно знищивши волю Долі, воїтелька обернулася до печери. Її друзі вже вийшли звідти і наближалися до трупа.

Тріксі відкрила рота, щоб заговорити, але її зупинило яскраве сьайво позаду неї, що огорнуло все поле мерехтливим блакитним світлом. Вона обернулася і побачила невеличку кулю переливчастої енергії, що піднімалася з останньої дірки, яку вона пробила у морді чудовиська.

— О-о! Я знаю, що це! — сказала Свірлі. — Це життєва сила Таурраска. Якщо ти зараз знищиш її, він згине назавжди. Якщо ні, тоді вона повернеться у тіло, а чудовисько зануриться у землю і спатиме кількасот років.

— Та яка різниця, — пробурмотіла монахиня. — Неважливо, повернеться вона чи ні; вона не зможе перемогти Тріксі. Хіба тільки... — Її похмурий вираз обличчя поступово змінився, і її губи розпливлися у посмішці.

— У тебе є ідея? — спитав Крашер.

— Є. Дивіться і вчіться. Дурна і безрозсудна Тріксі вирве поразку з пащі перемоги!

Тріксі підійшла до вогника. Парості блакитної життєвої сили лоскотнули її ніс, коли вона глибоко вдихнула. Потім, після скороминучого вагання, вона стрибнула до кулі...

...і вкусила її.

— Невже ти... Не може бути. — Дайси Твайлайт попадали на підлогу бібліотеки.

— Так, Твайлайт. Я зробила це! Однозначно зробила! — вимовила Рейнбоу між перлинами сміху. — Тріксі ніяк не зможе пережити таке, правда ж?

Твайлайт опустила екран і акуратно склала його. У книзі перед нею було зображення Таурраска, разом з його параметрами та іншою інформацією, яку має знати лише ігровий майстер.

— Рейнбоу, у мене для тебе є добра новина і погана. Добра новина у тому, що Тріксі зникла назавжди. Ти більше ніколи не зможеш за неї грати.

Рейнбоу Деш підскочила і стала хизуючись кружляти навколо столу.

— О так! Хто молодець? Хто молодець?

Твайлайт відкашлялася, знову привертаючи увагу присутніх.

— А погана новина у тому, що ти щойно перетворила її на богиню.

— Я ненавиджу цю гру, — сказала Рейнбоу, але ніхто з її подруг не почув це за власним сміхом.

Тиждень 3

Кризис особистостей

— Перш ніж ми почнемо сьогоднішню гру, я б хотіла обговорити деякі речі, — сказала Твайлайт, роздаючи листи персонажів. — По-перше, я змінюю систему розподілу очок досвіду. Відтепер ви отримуватимете додаткову експу за добрий відіграш ролі.

— Це дуже щедро з твого боку, дороженька, — сказала Реріті. — Бо я вже, здається, бозна-скільки часу сиджу з дев'ятим рівнем.

Інші закивали, погоджуючись, але Твайлайт підняла копито, перериваючи їх.

— Власне кажучи, якщо ви продовжуватимете грати так, як грали досі, ви взагалі ніяких бонусів не отримаєте. З вас усіх лише Рейнбоу Деш хоча б намагалася грати роль.

— Я не розумію, про що ти говориш, Твайлайт, — сказала Еплджек.

— Атож. Боюся, я теж не розумію твого занепокоєння, — сказала Реріті.

— Ви просто маєте робити так, щоб поведінка ваших персонажів менше була схожою на поведінку вас самих. Ви граєте роль, а не просто влізаєте в інше хутро. Спробуйте дати персонажам їхні власні, унікальні особистості.

— О, я зрозуміла! — вигукнула Пінкі. — Отже замість того, щоб діяти як я, я маю діяти не як я, коли я дію як Свірлі, бо хоч Свірлі це я, вона не має бути мною, і я насправді не...

— Пінкі! — в унісон гаркнули інші п'ятеро разом зі Спайком, який уместився у кутку, щоб почитати свіжі комікси, доки кобили

гратимуть у свою гру.

— Саме так, Пінкі, — сказала Твайлайт. — Вам всім просто треба виробити унікальні особисті характеристики для кожного зі своїх персонажів. Інша річ, про яку я хотіла поговорити, це закуски. Не знаю, чи хтось іще це помітив, але не всі ми минулого тижня отримали порівну.

— Серйозно? — з кам'яним виразом обличчя спитала Рейнбоу Деш.

— Так, Рейнбоу, я серйозно, — сказала Твайлайт, витягаючи свої книжки, дайси та папери з невеличкої коробки.

— Ти що, зерна попкорну рахуєш, чи що?

Лист паперу вилетів з коробки Твайлайт. Він був розділений на шість стовпчиків, над кожним була кьютімарка.

— Власне кажучи, я...

— Проїхали, — сказала Рейнбоу, її голос був приглушений через власне копито, притиснуте до обличчя.

Твайлайт скривилася, але продовжила:

— Отже, як я почала казати, перед вашим приходом я перерахувала сирно-сінні чипси у мисці, і там їх рівно по тридцять сім на кожну з нас. Я хочу, щоб ви всі рахували і не перевищували цей ліміт.

Відповіддю їй було мовчання і п'ять порожніх поглядів.

— Твайлайт? — після довгої паузи сказала Флаттершай.

— Так?

— Чи не розумніше нам було б принести більше закусок?

— О... Гадаю, так. — Після миттєвої зупинки Твайлайт швидко оговталася. — Але на цей вечір у нас лише одна миска чипсів, тому нам треба розподілити її рівномірно. Починаючи з наступного тижня ми всі можемо щось приносити.

Перш ніж інші встигли відповісти, Твайлайт левітувала свій екран на місце і відкрила книги.

— А тепер давайте починати. Після вашої останньої пригоди ви насолоджувалися відпочинком у нещодавно збудованому Храмі Тріксі. Оскільки ви були присутні при піднесенні нового божества, вас визнали провісниками і ставляться з особливою пошаною. На світанку нового дня вас будить стук у двері.

— Я встаю і відкриваю, — швидко сказала Рейнбоу.

— Ні, ти цього не робиш, — відповіла Твайлайт.

Рейнбоу нахилилася вперед, дивлячись на Твайлайт звуженими очима.

— Чому ні?

Твайлайт відповіла на її погляд своїм, але не хмурим, а навпаки, з усмішкою.

— Бо твого нового персонажа ще не представили.

Рейнбоу блимнула, порушуючи очний контакт, і повернулася на своє місце.

— А. Точно, — пробурмотіла вона.

— Отже...

Перші промені сонця ледве зазирнули у відчинене вікно, коли Свірлі Спаркс розбудив грубий стук у двері.

— Моя чути, — похмуро сказала вона, вилізаючи з ліжка. За допомогою магії вона провела гребінцем по гриві, яку за ніч змінила з рожевої на помаранчеву, і надягла свій фіолетовий плащ. Нарешті вона потягнулася своєю магією до дверей і відчинила їх. За ними вона побачила одного з молодших аколітів, пухленьке синє жереб'я з кьютімаркою у вигляді ножиць.

— Доброго ранку, ваше провісництво, — сказав він.

— Шо тобі треба? — гаркнула Свірлі, хмурячись до незваного гостя.

Жереб'я повільно відступило від дверей.

— Ем... Час вставати, пані Спаркс.

— Моя вставати, коли моя хотіти вставати. Твоя моя чути, шмаркач?

— Що? — спитала Пінкі у відповідь на погляди з усіх боків. — Ти ж сказала не поводитися, як я.

— Але ж у Свірлі інтелект аж дев'ятнадцять, — сказала Твайлайт. — Вона має розмовляти відповідно розумно!

Пінкі відкинулася на спинку і схрестила передні копита.

— Звідки тобі знати, що поні з інтелектом дев'ятнадцять так не розмовляють? Може, у тебе інтелект дев'ятнадцять?

— Пінкі, у мене взагалі немає інтелекту! — крикнула Твайлайт. Вона гупнула копитом по столу для підсилення, від чого її екран упав.

Її магія поставила його на місце, але за долю секунди, коли він затуляв їй огляд, Пінкі зникла.

— Тобі дійсно не варто так себе недооцінювати, — сказала Пінкі збоку Твайлайт, обіймаючи її за плечі. — Ти найрозумніша поні, яку я знаю. Я б сказала, що у тебе принаймні дванадцять. Може, навіть тринадцять.

— Як ти... Забудь! Повернемося до гри.

Щойно перші промені сонячного світла зазирнули у відкрите вікно, медитацію Лайт Хувз перервав стук у двері.

— Увійдіть.

Вона не обернулася, щоб подивитися, але легкі кроки підказували, що це була молода кобилка або жереб'я. Вона підвелася, коли молодий аколіт-тріксіанець нервово наблизився. Сходяче сонце відбилося від її обладунку, заливаючи кімнату золотим сяйвом, коли вона обернулася і побачила довготелесого єдинорога з бурштиновим хутром.

— Доб'ранку, Снейлзе. Тобі щось треба, рідний?

— Вибачте, пані провіснице, яка розмовляє зовсім не як паладин, але ви ніколи раніше не чули моє ім'я. Чи ви отримали божественне послання від нашої величної богині, великої і могутньої Тріксі?

— Я вже казала, що досі ненавиджу тебе за це? — сказала Рейнбоу.

— Не винувать мене, — сказала Твайлайт. — Винувать свої дайси.

— А, так, звичайно. Прошу пробачити, — сказала Лайт Хувз, раптом почавши використовувати більш вишуканий акцент, що нагадував еліту великого міста. — Я раніше не чула твоє ім'я. Я просто звернулася до тебе згідно з твоєю кьютімаркою.

— Але моя кьютімарка це сокіл, а не равлик.

— Я тебе ненавиджу, Твайлайт, — прогарчала Еплджек.

Твайлайт лише широко посміхнулася у відповідь. За екраном вона стерла грубо намальованого равлика зі стегна так само грубо намальованого жереб'яти і замінила його огидним птахом.

— Хто там з вас наступна?

Коли перші промені сонячного світла зазирнули у відкрите вікно, Крашер прокинувся від звуків пташиного цвірінькання. Птаха сиділа на гілці дерева за вікном і весело щебетала.

Велетенський жеребець повільно виліз з ліжка, потім підійшов до комори, де на підлозі, поряд з його бойовою сокирою, лежала його броня з хітину Таурраска. Птаха продовжувала співати, доки він надягав свій обладунок.

Перш ніж вийти з кімнати, він підійшов до вікна і подивився на прекрасну і невинну істоту, яка, здавалося, виконувала милу пісню, створену лише для його вух.

— Граааааарх, — проричав він, налякавши пташу, яка різко полетіла геть. У коридорі мале копито зупинилося, ледве не постукавши у двері, і аколів повільно відійшов назад.

Всі навколо столу затихли. Навіть Спайк підвів погляд від свого коміксу і витріщився. Флаттершай дивилася у збентежені обличчя навколо, і від кожного скулювалася все сильніше.

— Я цього не очікувала. Гарна робота, Флаттершай, — сказала Твайлайт з великою посмішкою на обличчі.

— Я почуваюся брудною.

Коли перші промені сонячного світла зазирнули у відкрите вікно, Ноубл Джем позіхнула і потягнулася. Хоч вона й залюбки побула б у ліжку трохи довше, наполегливий стукіт у двері позбавив її такої можливості.

Тихо зітхнувши, вона надягла капці і відкрила двері. З іншого боку вона побачила юну жрицю в аколітському вбранні — такому ж блакитному, як і в інших, але без вишитих зірок, як у повноцінних кліриків. Вклонившись, кобилка сказала:

— Доброго ранку, провіснице Ноубл Джем.

Ноубл Джем закотила очі від її жесту.

— Привіт, мала. Прийшла послухати історію? Пісню? Чи просто покликати мене снідати.

— Боюся, просто снідати, міледі.

— Це просто дивовижно. Я безсумнівно зголодніла, — сказала Ноубл Джем, та за мить нахмурилася і фиркнула. — Упс. Я хотіла сказати, чудово. Я дуже голодна.

— Чудово! Прошу за мною, — пискнула кобилка, зриваючись на рись.

— Твайлайт, прошу, скажи мені, що ти закриєш очі на цю обмовку, — сказала Реріті. — Вживатися у таку незвичну роль, м'яко кажучи, важко.

— Оце точно, — сказала Еплджек. — Я ся не користувала цим акцентом звідтоді, як була пустобокою кобилкою.

— Гей, скоро я там приєднаюся, чи як? — спитала Рейнбоу Деш.

— Так, Деш. Ти приєднаєшся до гри за мить, — сказала Твайлайт. — Отже, ви всі одночасно заходите до трапезної.

— І я теж?

— Ні! — гаркнула Твайлайт. — Просто зачекай хвилинку. Ви всі сидите за довгим столом...

За чотирма столами сиділа аколіти та гості храму, але п'ятий був зарезервований для вищих священиків та почесних гостей храму, таких, як провісники Тріксі. Їжа, яку поставили перед ними, була простою — вівсянка, сіно та вода — але вівсянка була теплою, а вода чистою, завдяки клерицьким закляттям очищення.

П'ятеро воїнів нахмурилися під час молитви.

— Наша велика і могутня богине моці, вдачі та з'їдання дійсно сумнівних речей, благослови нашу скромну трапезу і дай нам сил прожити день Селестії, щоб ми могли піти з цього місця і в ім'я твоє протистояти всьому, що є зле, вдягається без смаку або використовує найбільш неблагонадійне приладдя: колеса.

Після молитви верховний жрець встав. Оскільки він служив Тріксі не довше за інших, його обрали на цю посаду у найбільш справедливий спосіб. Найстарші жерці порівняли свій вік, біографію і здібності.

Коли й це не допомогло визначити найсильнішого кандидата, вони звернулися до перевіреної часом — з минулого тижня — традиції кліриків Тріксі: кидком дайсів.

— Браття й сестри, адепти нашої всемогутньої богині, відвідувачі і почесні гості, з радістю повідомляю вам про прибуття ще одного славетного гостя до нашого скромного храму, — сказав він, обводячи копитом розкішну залу. Вишукані гобелени прикрашали стіни, а зі стелі звисали золоті канделябри. Різьблені столи з червоного дерева були відполіровані до дзеркального блиску. Вітражі зображували найвеличніші подвиги Тріксі: деякі справжні, деякі перебільшені, а деякі просто вигадані.

— Ти занадто розважаєшся з усією цією темою Тріксі, Твайлайт, — сказала Рейнбоу.

— Мушу погодитися, — сказала Реріті. — Вона вже втратила свою новизну.

— Гаразд, — пирхнула Твайлайт. — Рейнбоу, я зараз представлю твого персонажа. Хто це буде? Лайтнінг Даст? Дьорпі? Може, Гільда?

— Не-а. Цього разу персонаж цілком вигаданий. — Самовдоволений вираз обличчя Рейнбоу розтанув, щойно вона помітила відсутність відповідей своїх подруг і їхні недовірливі обличчя. — Що?

— Ти дійсно створила абсолютно оригінального персонажа? — сказала Твайлайт.

Рейнбоу Деш встала і з викликом розправила крила.

— Так, створила. І що з того?

— Просто це неочікувано, от і все, рідна, — сказала Еплджек.

Реріті кивнула.

— Так, я була впевнена, що ти повернешся до Дерінг Ду після твого останнього досвіду.

— Ну, вибачте, що спробувала щось нове, — пробурчала Рейнбоу, перш ніж знову плюхнутися на сидіння. — То ви будете слухати про мого персонажа чи ні?

— Гаразд, Рейнбоу, — сказала Твайлайт. — Я представлю твого персонажа, а потім ти можеш змалювати її для всіх. Якщо це кобила, звичайно.

Верховний жрець шукав слова, намагаючись пригадати, на чому він зупинився.

— Гм... Вітражі. Столи. Гобелени. Канделябри. Ні, заждіть, я про них нічого вголос не казав. А, так! Дозвольте представити нашого нового гостя, майстра-розбійника на ім'я...

— Стоп, — сказала Рейнбоу Деш, піднімаючи копито для підсилення.

— Ну що тепер? — простогнала Твайлайт.

— Я не розбійник.

— Що? Але ж ти сказала мені... — Магія Твайлайт схопила лист персонажа Рейнбоу, але Рейнбоу придавила його копитом, не дозволяючи його зрушити.

— Знаю. Я передумала.

— Тоді хто тепер твій новий персонаж? — спитала Твайлайт, відпускаючи листок.

— Клірик.

— Маю визнати, це несподіванка. Ніколи не уявляла тебе кліриком, — сказала Еплджек.

Рейнбоу обернулася до Еплджек, але її зір раптом затулив писк Пінкі.

— Так, Деші, — сказала Пінкі. — Зробити тебе кліриком це все одно що робити тісто для кексів з кленового сиропу, хоча кленовий сироп смачний, тож твій клірик, мабуть, теж смачний. Сподіваюся, я встигну спробувати, перш ніж монстри тебе з'їдять.

Реріті у відповідь на слова Пінкі, як зазвичай, підняла брову, намагаючись сильно над ними не думати, а потім озвучила власні думки щодо нового персонажу Рейнбоу.

— Мушу сказати, що клірик це дійсно дуже дивний вибір для тебе, але я цілковито вірю у твою здатність переломити хід гри, або принаймні не потягти нас за собою, коли тебе вб'ють, тому я не проти.

Єдиним внеском Флаттершай у дискусію було слабке «О небо».

— От бачиш, Твай? Вони всі не проти. Типу. — Рейнбоу обернулася до майстрині підземелля і побачила, як вона з розширеними очима несамовито гортає свої папери. — Що не так?

— Не так те, що я думала, що ти знову будеш розбійником, тому розробляла задачі цієї гри з розрахунком на групу з розбійником! Якщо

не буде кому зламувати замки та знешкоджувати пастки, ви ніяк не зможете перемогти!

Над столом повисла задумлива тиша, час від часу порушувана лише гортанням сторінок коміксу у кутку, хрускотом сирно-сінного чипсу або шкрябанням пера Твайлайт, яка записувала, хто з'їв чипс. Нарешті Рейнбоу заговорила першою.

— Здається, у мене є ідея, але мені знадобиться твоя допомога, Флаттершай. Точніше, допомога Крашера.

— Що ти маєш на увазі? — спитала Флаттершай.

Рейнбоу прихилилася ближче і пошепотіла їй на вухо. Очі Флаттершай розширилися, і вона сказала:

— О ні-ні-ні-ні. Я не зможу таке зробити.

— Повір мені. Це буде круто. Якщо ми це не зробимо, вся гра може зіпсуватися через те, наскільки довго буде створювати нового розбійника з нуля.

— Ну, так, але... — Флаттершай завагалася, та потім заплющила очі і мовила: — Гаразд. Я зроблю це.

— Починаймо гру, Твайлайт, — вигукнула Рейнбоу. — Представ мене як клірика, і дивись, якими ми будемо крутими!

— Кхем! Вибачте, я хотів сказати клірик на ім'я...

— Голі Роллер^[1] до ваших послуг, діти мої, — перервала його коричневохутра кобила з яскраво-жовтою гривною, яка підійшла ззаду до верховного жерця.

— Голі Роллер? Ти серь... — Верховний жрець кашлянув і почав спочатку. — Тобто вітаю у розкішно скромному храмі нашої улюбленої

богині. Прошу приєднатися до нашого сніданку. Можеш сісти з цими чотирма пригодниками, яких ти ніколи раніше не зустрічала, але з якими поладиш достатньо швидко, щоб піти подорожувати з ними.

Усівшись, жриця кивнула іншим.

— Вітаю, діти мої. Я Голі Роллер, клірик Ордену Небесного Світла.

— Вітаю, сестро Голі. Я Лайт Хувз, паладин Ордену Небесного Світла.

— Я Ноубл Джем, бард.

— Звати мене Свірлі, цяце. Я в натурі сильна чаклунка.

— Моя Крашер. Крашер лютувати і бити речі. Крашер радий тебе зустріти.

Голі Роллер широко посміхнулася своїм новим друзям, коли її сніданок поставили на стіл.

— Ну, верховний жрець правду казав. Я відчуваю миттєвий зв'язок із вами, понове пригодники, і бажаю подорожувати з вами.

* * * * *

П'ятірка увійшла до келії верховного жерця. Він стояв до них спиною, дивлячись у вікно на вкриті снігом піки Проблемних гір, які з'явилися на обрії, визираючи з-за Лісу Постійної Небезпеки.

— Шо ти від нас хотіти, батю? — сказала Свірлі.

Лайт Хувз вліпила їй зашийника, доки жрець обертався.

— Свірлі! Не можна так розмовляти з нашим господарем.

— Нічого страшного, шляхетний паладине, — сказав верховний жрець. — Я покликав вас усіх сюди стосовно дуже важливої справи. На сході збирається буря.

— То треба покликати пегасів, батю. Ми не погодний патруль, — пробурчала Свірлі.

Верховний жрець зітхнув і похитав головою.

— Метафорична буря.

— То хай ментафоричні поні з нею розбиратися.

— Вибач, що втручаюся, Свірлі, — терпляче сказала Голі Роллер, — але я думаю, що верховний жрець має на увазі, що там починаються проблеми, з якими треба розібратися.

— Саме так, — швидко сказав верховний жрець, перериваючи спробу Свірлі відповісти. — Отже, місія, на яку ви, сподіваюся, погодитеся, полягає у тому, щоб дістатися до загубленої гробниці.

— І де, на... — Зауваження Свірлі, на щастя, перервала Ноубл Джем, засунувши їй копито у рота.

— І де знаходиться ця гробниця? — спитала Ноубл Джем.

— На сході, — відповів верховний жрець.

Ноубл Джем помовчала кілька секунд, але коли верховний жрець нічого більше не сказав, вона знову заговорила:

— А можна трохи конкретніше?

— Ні.

Око Ноубл Джем смикнулося.

— Чому?

Верховний жрець знизав плечима і сказав:

— Тому що я не знаю. Це, врешті, загублена гробниця.

Всі інші зітхнули. Лайт Хувз зробила крок уперед.

— Ваша милосте, нам для роботи дійсно треба трохи більше інформації, ніж «загублений храм на сході». Можливо, ви могли б сказати нам, як він зветься?

— Нє-а. Загублений.

— Крашер думає, що ти недоговорюєш. Зроби Крашера щасливим, або Крашер розсердиться і розіб'є голову. — Великий чорний поні нависнув над верховним жерцем.

— Повірити не можу, що тобі вдалося помітити його приховані мотиви, — сказала Твайлайт. — Подивимося, чи зможеш ти залякати його, щоб він розповів тобі більше.

Флаттершай знову кинула дайс.

— Двадцять чотири вистачить?

Твайлайт кинула дайс за екраном.

— Так, цього достатньо. Верховний жрець розповідає вам про легенду, яку він колись чув. Згідно цієї легенди, Кловер Мудра перемогла армію грифонів і мінотаврів, заморозивши їх і ув'язнивши у таємній гробниці. Хоч він і не знає точно, де знаходиться гробниця, він вважає, що ви зможете знайти її, йдучи за холодним вітром, що дує зі сходу.

— Чому б йому приховувати це від нас? — спитала Флаттершай.

— Добре питання, — мовила Твайлайт. — Але відповідь на нього вам доведеться знайти пізніше.

Через кілька днів подорожі по степу, який нез'ясовно перетворився на тундру, п'ятеро пригодників зупинилися біля зяючого входу до давно загубленої гробниці. Уламки навколо натякали, що отвір був недавно пробитий вибухом зсередини.

Голі Роллер ступила під крижаний вітерець, що дув з глибин гробниці. За мить вона, тремтячи, зробила крок назад, вкрита інеєм.

— С-Свірлі, дитя моє, ми всі були б дуже в-вдячні, якщо б ти допомогла із ц-цим.

Зітхнувши, Свірлі запалила свій ріг і начаклювала закляття на всю групу. За мить весь сніг та лід, що вкривали їх, випарувалися.

— Тепер задоволена, Голі Роллі?

— Значно краще. Після тебе, мій любий друже. — Голі жестом запросила Крашера йти першим.

— Зажди хвилинку, — сказала Ноубл Джем, стаючи перед Крашером. — Якщо там можуть бути пастки, мені варто йти першою. Я, може, й не настільки вправна, як справжній розбійник, але я зможу помітити деякі.

— Ні. Дозволь Крашеру продемонструвати свою різнобічність, — заперечила Голі Роллер. Коли Крашер обійшов барда, Голі пішла за варваром, тримаючи солідну дистанцію. Інші пішли одразу за нею.

Клацання повідомило про першу пастку, коли важке копито Крашера натиснуло на приховану кнопку. Доки інші дивилися ззаду, злива стріл полетіла на нього з усіх боків. Бомбардування припинилося за кілька секунд, і варвар обернувся до решти групи.

— Знайшов пастку.

— Та ви жартуєте, — сказала Твайлайт.

Реріті нахилила голову, щоб добре подивитися на Флаттершай, яка несамовито червоніла, і усміхнену Рейнбоу Деш.

— Це повне божевілля! Про що ви думали?

Еплджек посміхнулася і нахилилася ближче до інших.

— Зачекайте-но хвилю. Гадаю, я зрозуміла. Скільки очок пошкоджень ти щойно отримала?

— Три, — прошепотіла Флаттершай.

— Лише? — вигукнула решта, окрім Рейнбоу Деш та Еплджек.

— Ага, саме так. Я геній. — Рейнбоу змахнула крилами і злетіла у повітря у пафосній позі, але раптовий порив вітру поздував листи персонажів зі столу. Вона потерла потилицю і незручно посміхнулася, опускаючись на сидіння. — Упс. Вибачте.

— От тобі і вся геніальність, — пробурмотіла Еплджек, піднімаючи свої папери.

Твайлайт відкашлялася, піднімаючи свій екран з підлоги, і левітувала його на місце.

— Так чи інакше, вам все одно треба якось розібратися з іншою проблемою. Можливо, пастки ви і зможете пройти, але не замкнені двері. І вгадайте, що далі? Щойно ви пройшли пастку зі стрілами, ви бачите перед собою замкнені двері.

— Люба, гадаю, у нас більше ніж достатньо варіантів, — сказала Реріті. — Я можу спробувати зламати замок, і навіть якщо мені не

вдається, то Пінкі може начаклувати закляття відмикання.

— Пінкі, у тебе є це закляття? — спитала Твайлайт.

— Немаськи! — сказала Пінкі, закидаючи собі чипс до рота.

Твайлайт скоса посміхнулася, повертаючи свою увагу до Реріті.

— А у тебе є комплект інструментів крадія?

— Ем... Ні.

— Тоді, гадаю, ви застрягли. — Твайлайт відкинулася на спинку крісла і задерла носа, як кантерлотський придворний. — Ваші варіанти — це повернутися, дозволити Рейнбоу створити нового персонажа-розбійника, або відпочити вісім годин, щоб Свірлі змогла запам'ятати це закляття. — Тихий смішок змусив її повернути голову у нормальне положення. — Ну що тепер, Рейнбоу?

— Ти, здається, просто не розумієш, так, Твайлайт? У нас є розбійник з чудовою відмичкою, — сказала Рейнбоу. Хоч вона і широко посміхалася, але її чоло було нахмурене, а очі звужені.

— Ні. Я цілком упевнена, що ніхто з вас не брав рівень як розбійник, — відповіла Твайлайт.

Рум'янець Флаттершай посилювався, але вона з посмішкою сказала:

— Крашер розбійник. Крашер має відмичку.

— Невже ти...

З диким риком Крашер вдарив своєї дволезовою «відмичкою» по дверям, розтрощивши міцну деревину. Він посміхнувся на мить, дивлячись на результат своєї праці, потім пройшов у отвір до наступної кімнати.

Коли решта групи пішла за ним, Ноубл Джем помітила, що механізм замка досі був на місці, тримаючись на тонкому дроті, який був натягнутий майже до межі розриву.

— Упс, ми пропустили пастку. — Зухвало йдучи проти Долі, яка бажала, щоб пастка спрацювала, коли повз неї проходила Голі Роллер, вона підперла її шматком деревини, перш ніж жестом покликати решту друзів за собою.

Затемнена кімната, в якій вони опинилися, була достатньо великою, щоб звуки їхніх голосів та кроків відлунювалися на відстані. Щойно вони запалили смолоскипи, стало ясно, що кімната була круглою, з високою стелею. Більшість простору підлоги займала велика водойма з каламутною водою. Попри крижаний холод, вона не була замерзлою. Тим не менш, поверхня була рівною, немов скло.

Лайт Хувз потягнулася, щоб торкнутися води, але Ноубл Джем відбила її копитом геть.

— Не чіпай воду.

— Не розумію, чому ти так хвилюєшся, — сказала Лайт Хувз. — Ти боїшся, що якесь чудовисько може спостерігати звідти за нами, готуючись схопити кожного, хто торкнеться поверхні, своїми величезними щупальцями?

Ноубл знизала плечима.

— Власне кажучи, я про це не думала. Я просто вважаю, що вона красива.

— Ну а моя думати, що вам варто поплавати, — сказала Свірлі. — Якщо там є з чим змахнутися, то не треба тягнути.

— Крашер краще б не бився. Крашер хоче піти.

— Не думаю, що у нас бути вибір, Краша. Бачити он ті двері? — спитала Свірлі. Крашер кивнув. — Там чотири замки, і вони зв'язані з

чотири плитами. Якщо ми стати на них, те, що у воді, прокидатися.

Одночасно з іншими Голі Роллер похитала головою і зітхнула.

— Свірлі, будь ласка, заради здорового глузду нас усіх, припини говорити.

— Але вона має рацію, — сказала Ноубл Джем. — Навколо водойми дійсно чотири плити. Ми, мабуть повинні стояти на них, щоб відімкнути двері. — Вона обережно торкнулася копитом однієї з плит, від чого та трохи опустилася.

Чотири круглі плити були розташовані на рівній відстані навколо басейну, кожна достатнього розміру, щоб вмістити одного поні. На протилежному боці кімнати відносно того, звідки група увійшла, прохід перекривали важкі кам'яні двері.

— Як на мене, виглядає достатньо просто, — задумливо мовила Лайт Хувз, — але хтось із нас все одно лишиться без справи. Що має робити остання, доки інші стоятимуть на перемикачах?

— З чого ти взяла, що має бути якась справа для п'ятої поні? — спитала Твайлайт.

Рейнбоу пирхнула.

— Та годі тобі, Твайлайт. Якщо нас п'ятеро, підземелля буде створено так, щоб ми всі були потрібні.

— Угх. Гарзд. — Твайлайт кинула кілька дайсів за екраном. — Пінкі, ти помічаєш важіль поряд з кам'яними дверима. На стіні біля нього чотири безкольорових самоцвіти, які майже зливаються з кам'яною поверхнею.

— Гей, народ, я щойно бачити...

— Вона переказує вам те, що побачила! — прокричала Твайлайт. Пінке сердито фиркнула і запхнула жменю чипсів собі у рот.

Еплджек тупнула копитом по столу і взяла свій D20.

— Гарзд, понове, гадаю, пора нам взяти ся до справи і глянути, шо ся стане.

Лайт Хувз першою ступила на натискну плиту. Вона трохи просіла під її вагою, опутившись десь на дюйм, і гучно клацнула. На дальній стіні один з самоцвітів поряд з важелем ожив і засвітився золотим світлом.

— Поки що все нормально, — сказала Лайт Хувз. — Перш ніж ще хтось стане на плиту, нам потрібно обговорити стратегію, якщо станеться найгірше.

Коли інші поні наблизилися до паладинки, Ноубл Джем спитала:

— Який у нас план?

— Я вважаю, що, скоріш за все, коли буде натиснуто всі чотири перемикачі, з'явиться охоронець цієї кімнати, — сказала Лайт, обводячи копитом кімнату і вказуючи на кожна з натискних плит. — Зважаючи на розмір цього басейну, він може бути дуже великим.

Коли інші кивнули, заговорила Голі Роллер:

— Так, сестро моя по Світлу Селестії, ти, гадаю, права. І ще, можливо, нам доведеться тримати позиції під час бою.

— Отже, найслабший боєць мусити натискати важіль, — сказала Свірлі.

— Саме так, Свірлі, — сказала Ноубл. — Той, у кого найбільше шансів бути вбитим, має бути тим, хто натисне важіль. Заждіть... Чому

ви всі дивитеся на мене?

— Крашер б'є монстрів сокирою. Лайт використовує меч. Голі має магію та булаву, — зауважив варвар. — Барду не треба ламати нову лютню об монстра, як попередню.

Ноубл зітхнула.

— Ви ніколи не дозволите мені це забути, чи не так?

— Нє-а, — відповіли усі разом.

— Гаразд, — сказала Ноубл Джем, йдучи до важеля. Крашер зайняв позицію на натискній пластині справа від Лайт Хувза, пропускаючи інших до тих, що були ближче до виходу. Справа від Крашера Свірлі протупала до наступної плити, лишивши останню для Голі Роллер. Щойно всі стали по місцях і всі чотири вогника поряд з важелем засвітилися, Ноубл натиснула його.

Він зупинився на півдорозі.

Підлога затремтіла під їхніми копитами, а з глибини долинув гучний гуп. Спокій водної поверхні порушили брижі, потім бульбашки, вода ніби закипіла.

— Важіль не опускається до кінця! — крикнула Ноубл. — Я не можу відчинити двері!

— Я зараз допоможу, — сказала Голі Роллер. — Гей, що тут відбувається? Я не можу ворухнути копитами.

— Пластини намагнічені! — крикнула Лайт Хувз, щосили намагаючись відірвати копита від підлоги. — Наші підкови притягуються до них.

Ноубл спробувала попіднімати ноги.

— Я тут досі вільна.

— Рада це чути, цяце. Ти потрібна нам вільна, щоб битися з цією тварюкою.

У цю мить величезна голова виринула з-під води. Вона віддалено нагадувала голову поні, але замість хутра вона була вкрита маслянистою зеленою лускою. Замість гриви стирчав шпичастий плавник. Зуби істоти були гострими, мов ножі, а очі — кожне розміром з поні — були кольору крові.

Коли вона виринуло настільки, що стало видно його нижню частину, по кімнаті полізли щупальця, немов у восьминога. Найбільші почіплялися до підлоги, а інші погрозливо зависли у повітрі.

Свірлі вистрілила першою, влучивши потворі у морду кулею кислоти. Спрутопоні у відповідь вдарив одним зі щупалець по підлозі, але замість того, щоб атакувати Свірлі, воно вдарило трохи обіч від неї. Ноубл Джем ледве ухилилася від удару.

— Я не можу дотягнутися до його тіла, — сказала Лайт Хувз.

— Тоді атакуй щупальця! — крикнула у відповідь Голі Роллер.

Послухавши її поради, паладинка глибоко рубонула найближчу кінцівку, щупальце, що міцно причепилося до підлоги біля неї. Істота коротко рикнула у відповідь, потім заричала знову, коли Голі Роллер також вдарила по щупальцю.

— Гей, мені щойно спало на думку, — сказала Рейнбоу Деш. — Як ми б'ємо його, якщо всі наші копита притягнуті до підлоги?

Твайлайт підняла брову.

— Гм. Розумне зауваження. — Вона підперла копитом підборіддя і замислилася, тихо мугикаючи. — Може, ви тримаєте зброю ротами?

— Тоді як ми розмовляємо?

Зітхнувши, Твайлайт похитала головою.

— Магія.

— Серйозно? Ти не можеш придумати нічого кращого? — спитала у відповідь Деш.

— Тобі б більше сподобалося, якщо б я сказала, що у тебе «досвідчений язик»?

— Хай буде магія.

Попри атаки інших, погляд істоти був досі прикутий до барда. У спробі змстити увагу монстра на когось іншого, вона побігла до Крашера. Коли вона закінчила рух, музика її лютні наповнила повітря.

Крашер у свою чергу рубонув по щупальцю. Свірлі теж перемістила свою увагу на нього, випустивши стрілу багряної енергії у рану від сокири.

Попри пошкодження, завдані іншими, спрутопоні знову обернувся до Ноубл Джем і вдарив її. Удар збив її на підлогу, вона впала на живіт, і щупальце зігнулося, щоб схопити її. Але вона відкотилася вбік, ледве ухилившись від нього.

— Я гадала, що я мала бути у безпеці, — прокричала вона.

Лайт Хувз і Голі Роллер продовжували атакувати його, але Ноубл Джем замість того, щоб приєднатися до атаки, оббігла кімнату і зайняла позицію на протилежному боці, поряд з кліриком.

— Крашер дуже сердитий, — пробурчав варвар. — Крашер битиме огидну істоту. — І знову його сокира глибоко врізалася у величезне щупальце, що було перед ним. Наступний постріл Свірлі завершив справу; щупальце було повністю відірване, і хватка монстра за підлогу послабла, змусивши його трохи опуститися у воду.

— Чудова робота, здорованю! — крикнула Голі Роллер. Щойно вона це зробила, монстр обернувся в її напрямку. — О-оу. — Швидкий змах однієї з менших кінцівок повалив її, але через те, що її ноги були зчеплені з підлогою, вона мимоволі одразу ж повернулася і вертикальне положення. Такий самий удар знову змусив Ноубл Джем покотитися.

Паладинка вдарила по найближчій цілі знову, але щойно клірик приготувалася зробити те саме, бард зупинила її.

— Зажди! Я сильно поранена. Я можу не пережити ще один удар.

— Ну гаразд, — сказала Голі Роллер. Замість того, щоб атакувати, вона начаклувала лікувальне закляття, щоб відновити більшу частину життєвих сил, втрачених Ноубл Джем. Бард одразу ж підвелася і побігла по кімнаті, зупинившись на півдорозі між Крашером та Свірлі.

— Гей, зачекати хвилинку, — сказала Свірлі, дивлячись, як Крашер замахнувся, але схибив через те, що тіло монстра було недосяжне для нього. — Я мати ідею. Воно ганятися лише за Ноубл Джем, тож якщо я зробити її невидимою, воно, можливо, припинити атакувати.

— Роби, — погодилися інші.

— Добре, що я подумати, що мені могли знадобитися це закляття. Йо, НД, приготуватися. — Ріг Свірлі спалахнув, і Ноубл зникла.

Реакція чудовиська була миттєвою. Воно обвело поглядом усю кімнату, шукаючи Ноубл. Коли воно не змогло її знайти, воно одне за одним відчепило свої щупальця від підлоги і причепило їх вище на стінах, повністю піднімаючи свою тушу з води.

— Якого сіна? — вигукнула Лайт. — Тобто чого це воно полізло? — Високо над їхніми головами, поза зоною їхньої досяжності, спрутопоні зупинився.

— То воно там і сидітиме? — сказала Голі.

— Чому воно не атакувати?

Голос Ноубл Джем прозвучав звідкись біля Крашера.

— Я теж не розумію. — Коли вона заговорила, монстр трохи ворухнувся. — Йому потрібна тільки я? — Він знову ворухнувся.

Лайт обернувся до чаклунки.

— Свірлі, можеш зняти з неї невидимість?

— Нє. Щойно вона зникнути, я не могла повернути її. Закляття мусити розвіятися саме. Це зайняти лише хвилину-дві.

Еплджек відкинулася на спинку і розім'яла шию.

— Гадаю, нам варто витратити хвилинку на те, жеби обговорити стратегію.

— Гарна думка, — сказала Рейнбоу Деш.

Реріті ритмічно постукувала копитом по столу, міркуючи над цим.

— Мені здається, що відрубубання щупалець не вб'є спрутопоні.

— Ми намагаємося його вбити? — спитала Пінкі. — Я думала, що ми просто намагаємося скинути його назад у воду, щоб він натиснув останню плиту і дозволив нам відкрити двері. — Коли інші витріщилися на неї, Пінкі витягла зі своєї гриви муху і випустила її у повітря. — Гей, її і справді чутно!

— Пінкі, — повільно заговорила Твайлайт, обережно вимовляючи кожний склад, а пасма її гриви почали стирчати. — Яким, в ката, чином ти дізналася про останню плиту? Ніхто її ще не помітив.

— Просто здогадалася.

Спрутопоні раптово відчепився від стін і впав униз. Одним спритним рухом він відкусив голову Свірлі, потім почав гамселити її щупальцями, перетворюючи на паштет.

— Так, гаразд. Цього не було. — Твайлайт пригладила гриву, ігноруючи шість ошелешених поглядів, скерованих на неї. — Та бій все одно зіпсовано.

— Все буде добре, рідна, — сказала Еплджек. — Ніц ся особливо не змінило, бо ми все одно атакуватимемо щупальця. Тепер ми просто знаємо, що буде, коли ми переможемо.

Твайлайт зітхнула і похитала головою, перш ніж повернути свій екран на місце.

— Гаразд, давайте серйозно повернемося до гри.

Щойно закляття невидимості видихлося, спрутопоні знову спустився. Тепер три його щупальця опинилися біля Крашера, Голі Роллер та Лайт Хувз. Бій миттєво продовжився.

Решта бою пролетіла розмито, Лайт та Крашер рубали щупальця біля себе, а Свірлі знищувала те, що було біля Голі. Ноубл Джем продовжувала бігати навколо, не дозволяючи тварюці загнати себе у кут. Зусилля Голі Роллер були зосереджені на тому, щоб лікувати барда.

Нарешті останнє щупальце було відрубане, спрутопоні впав назад у воду і приземлився на останню натискну плиту. Ноубл Джем поквапилася до виходу і натиснула важіль. Двері здригнулася і

роз'їхалися, скрегіт каменю вдарив по вухах пригодників, які помітили, що їхні копита відмагнітилися.

Коли група увійшла до наступного коридору, Крашер пішов попереду. На середині коридор щось клацнуло під його копитами, і його огорнуло полум'я, а з дірок у стінах полетіли списи. Швидкий сплеск зачарованої води загасив його гриву, а найслабшого закляття Голі Роллер вистачило, щоб вилікувати поранення від списів.

У кінці проходу група знайшли ще одні дерев'яні двері.

— Крашер відмикає замок.

Твайлайт застогнала.

— Забудь. Будемо вважати, що ці двері взагалі не замкнені.

Крашер все одно зніс двері.

Коли група увійшла до наступної кімнати, вони одразу ж помітили, що всі стіни були замерзлі, а підлога вкрита двома дюймами дрібного снігу. У центрі кімнати на крижаному троні сидів кінь-привид з кристалічною короною на голові.

Король віндіго.

— І на цьому моменті ми на сьогодні зупинимось, — сказала Твайлайт.

Рейнбоу підскочила і вигукнула:

— Що?! Ти серйозно?

Твайлайт указала на годинник на стіні.

— Поглянь на час. Вже за північ.

— Оу.

— От халепа, — сказала Еплджек. Вона встала і потягнулася. — Мені треба ся повернути на ферму та троха поспати. Я вже мала бути у ліжку.

Флаттершай поквапилася прибрати свою долю сміття.

— А мені треба погодувати нічних звірят, перш ніж лягати спати. Я вже спізнилася! Сподіваюся, вони не сердитимуться на мене.

Щойно книги та папери було зібрано, а безлад прибрано, інші поквапилися по домівках.

— Спайку, — сказала Твайлайт, — пиши листа.

Позіхаючий дракон покійно відклав свій комікс і взяв сувій та перо.

— Що це, сестро? — спитала Луна, заходячи до кімнати Селестії. Селестія сиділа на подушці біля ліжка, читаючи сувій.

— Лист від Твайлайт. Вона просто розповідала мені про гру, в яку вона грала зі своїми подругами, і уроки дружби, які вона засвоїла завдяки цьому.

Луна сіла поряд з Селестією.

— Що за гра?

— Я не зовсім упевнена, але вони вже більше місяця грають щосуботи ввечері. Це називається рольова гра. Там, здається, використовують якісь кубики, щоб битися з монстрами. Я не дуже розумію це. — Селестія глянула на сестру і побачила, що та шкіриться, мов божевільна. Луна підстрибнула на копита і рвонула до дверей.

— Ти куди? — спитала Селестія.

— За моїми дайсами!

[1] Holy Roller — «святий катун», презирлива назва учасників деяких релігійних сект, члени яких в буквальному сенсі катаються по підлозі від перебільшено-показного ентузіазму; але також «святий кидець», тобто той, хто кидає кості — або, у цьому випадку, дайси.

Тиждень 4

Незвана гостя

— Дякую, що прийшли сюди раніше, — сказала Твайлайт, займаючи своє місце в голові столу. — Я маю дещо вам повідомити, перш ніж ми почнемо.

Рейнбоу Деш пирхнула і закотила очі.

— Якщо це знову про закуски, цього разу ми всі щось принесли. На всіх вистачить.

Твайлайт похитала головою.

— Не про це. — Важко зітхнувши, вона продовжила: — Боюся, у мене погані новини.

Інші звуки за столом — тихий шелест потривоженого паперу, шурхіт закусок, які пересипали у миски, та стукіт дайсів — затихли, коли решта групи одноставно звернула увагу на Твайлайт.

Твайлайт знову вдихнула і відкрила рота, щоб заговорити, але зупинилася, коли двері на кухню відкрилися і звідти увійшов Спайк, несучи запасний стілець. Під поглядом мовчазних поні він поставив стілець на вільне місце біля столу.

— Що? — спитав він у відповідь на їхні погляди.

Еплджек посміхнулася йому і спитала:

— Ти сьогодні гратимеш з нами, рідний?

Спайк заперечливо помахав лапою, обертаючись спиною до столу.

— Нізащо. Ця гра дурна. Суцільна балаканина. До того ж, — додав він, знову обернувши голову до столу, — вона зображує драконів купою злих чудовиськ, що їдять поні. Я краще свої комікси почитаю. Там я хоч бачу, що відбувається.

Твайлайт похитала головою, доки Спайк всідався у кутку.

— Отже, погана новина...

— Поки ти не почала, — перебила її Реріті, — ми ще на когось чекаємо? — Вона вказала на порожній стілець.

— Власне, це і є погана новина. Розумієте, я вчора отримала листа від принцеси Селестії...

Пінкі охнула.

— То це вона до нас приєднається? І чому це погано? Вона знає, як грати? Буде погано, якщо вона не знає, але ми могли б її навчити, а тоді я могла б влаштувати вечірку з цього приводу, і ми могли б зробити повітряні кульки у вигляді дайсів, а торт міг би бути супервеликою, смачною копією листа її персонажу, і ми могли б пограти у нові, веселі ігри, наприклад, Причеви Хвоста Шкандибаючому Жаху!

Дивлячись на Пінкі Пай примруженими очима, Твайлайт спитала:

— Все сказала? — Пінкі кивнула. — Відповідаючи на твоє питання, ні, це буде не принцеса Селестія.

— У-у-у-у-у.

— Це буде принцеса Луна.

— Я не розумію, — сказала Еплджек після моменту тиші. — Чому це проблема? Ми раніше вже проводили час із принцесами.

— Я, відверто кажучи, навіть не впевнена, у чому буде проблема, — сказала Твайлайт, чухаючи потилицю. — Як я і казала, я отримала

листа від принцеси Селестії про те, що Луна приєднається до нас. — Лист з'явився у фіолетовому спалаху. — Вона пише, що намагалася відмовити Луну від цього, але вона не послухала.

— Це не звучить погано, — пролепетала Флаттершай.

Рейнбоу демонстративно застогнала, відхиляючись на спинку свого стільця.

— Нам що, доведеться вчити її, як грати?

Твайлайт пробігла очима по листу, що висів біля її голови.

— Ні. Вона, вочевидь, має досвід.

— Що ж, це добре.

— Ага, — сказала Еплджек, пересипаючи яблучні чипси у миску. — Гадаю, це прискорить справу, але я ся не можу не поцікавити, де вона ся навчила грати. Вона не так давно ся повернула з місяця, і я впевнена, же тисячу років тому таких ігор не було.

— Власне, лист Селестії відповідає на це питання, — сказала Твайлайт, коли пергамент зник. — Після повернення з місяця Луна усамітнилася у замку на кілька місяців, доки відновлювала сили. Протягом цього часу вона навчилася грати у кількох гвардійців, одним з яких був мій брат.

— Він досі грає? — спитала Реріті.

Рейнбоу не дала Твайлайт відповісти.

— Забудь про це. Нам просто треба спитати його, що поганого у тому, що принцеса Луна приєднається до нашої гри.

— Я вже зробила це, — сказала Твайлайт. — Він прислав мені листа у відповідь, але там було написано лише «Співчуваю. Вибач, сестричко, але тобі доведеться розбиратися самій.»

— Ой леле. — Флаттершай ще глибше втиснулася у своє крісло.

Рейнбоу ще сильніше відхилилася назад у своєму стільці, його ніжки нахилилися так, що тримало його тепер лише тихе поляскування її крил.

— Якщо ніхто не скаже нам, у чому проблема, я вважаю, що нам варто просто забути про це. Серйозно, що найгірше може статися? Її персонаж помре, і вона знову перетвориться на Найтмер Мун?

Флаттершай так глибоко занурилася у своє крісло, що практично сховалася під ним. У Еплджек та Реріті очі розширилися від шоку. Твайлайт зблідла, і навіть Пінкі стала виглядати нехарактерно замисленою.

Ніякову тишу розбив громоподібний стук копитом у двері. Флаттершай спробувала пірнути під своє крісло, але виявилось, що Пінкі Пай встигла потрапити туди раніше. Твайлайт, Еплджек та Реріті разом підскочили і прикипіли поглядом до дверей, а крила Рейнбоу Деш залякли, і її стілець упав на підлогу.

Спайк закотив очі і підвівся.

— Тьху на вас... Ну постукав хтось. — Поні ледве почали вставати, коли він відчинив двері. — Гей, принцесо Луно! Заходьте.

— Дякую, Спайку. — Луна увійшла, пригинаючись, аби не вдаритися рогом об одвірок. Увійшовши, вона випрямилася у весь зріст і роздивилася кімнату. — Ага! — вигукнула вона, помітивши Твайлайт та її подруг навколо столу. Але однієї, здається, не вистачало. — Рада знову вас усіх бачити. Але скажіть, де ж Флаттершай?

— Зараз знайду! — Пінкі опустила і витягла Флаттершай з-під свого крісла. — Якщо вже ховаєшся, то ховайся під своїм кріслом.

— Але ж під моїм вже була ти.

— Ніяких виправдань, юна кобилко. А тепер йди сховайся під своїм кріслом, — сказала Пінкі, вказуючи на порожнє місце під кріслом справа від неї.

— Юна? Я на рік... Та неважливо. — Флаттершай наполовину сховалася, коли магія Твайлайт схопила її за хвіст і витягла назад.

— Не ховатися! Сідай за стіл.

З притиснутими вухами і тремтячою губою, Флаттершай залізла у крісло, весь час схлипуючи.

— Ось, — сказала Твайлайт. — Давайте організованіше. Ми залишили вам місце, принцесо Луно.

З маніакальною посмішкою Луна підійшла до столу, міцно тримаючи магією металеву валізу, і всілася на своє місце. Вона опустила важку валізу на стіл, від чого дайси та папери полетіли навсбіч. Серія клацань рознеслася по бібліотеці, коли вона відкрила кілька магічних замків та вимкнула пастки на ній.

— Принцесо Луно, — почала Твайлайт.

— Просто Луна коли ми граємо, будь ласка. — Вона відімкнула ще кілька замків, доки інші збирали дайси з підлоги.

— Так, Луно. — Твайлайт на мить зупинилася, щоб скласти свої папери. — Нам треба знати, наскільки ви досвідчені. Тобто ви ж не так довго граєте, і я маю розуміти, з чим ви зможете впоратися.

Останній замок на валізі відімкнувся, і вона з шипінням відкрилася. В середині була стопка паперів і мішечок з дайсами.

— Як бачите, — сказала Луна, — у мене достатньо досвіду.

— Ого! — вигукнула Еплджек, дивлячись на пачку ламінованих листків персонажів. — І скількома з них ви вже грали?

— Всіма, звичайно!

Пінкі нависла над плечем Луни.

— Вау! Ви, мабуть, помираєте так само часто, як і Деші, якщо ви всіма ними грали, відколи повернулися.

Луна пирхнула.

— Щоб ви знали, жоден з моїх персонажів ніколи не вмирав.

— Ви, мабуть, використовуєте різного персонажа для кожної гри, так? — спитала Рейнбоу.

— Теж ні. Я використовувала кожного з них багато разів, — відповіла Луна, з посмішкою оглядаючи поні навколо столу.

Твайлайт підняла копито.

— Заждіть хвилинку. Ви ж повернулися зовсім недавно, як ви примудрилися використати стільки персонажів?

— Граючи майже кожної ночі, звичайно! — Луна взяла стопку паперів і почала їх перебирати. — Отже... якого використати...

— Кожної... ночі... — промимрила Твайлайт. — Здається, я починаю розуміти, що мав на увазі Шайнінг у своєму листі.

Луна нашорошила вуха, почувши його ім'я.

— Шайнінг Армор розповідав тобі про наші ігри, так? Цілком нормально, що він переказував своїй сестрі величні історії наших епічних пригод. Що він розповідав тобі у тому листі?

Вуха Твайлайт опустилися, і вона обвела поглядом своїх подруг, які нервово совалися на сидіннях. З вимушеним тремтячим смішком вона сказала:

— Та таке. Він просто писав про те... ем... як сильно сумує за вашими іграми, відколи від переїхав до Кристальної Імперії.

Луна підперла копитом підборіддя і кілька секунд провела у задумливій тиші, перш ніж відповісти:

— Так, ти маєш рацію. Я виправлю цю несправедливість завтра, завітаю до його нового дому, щоб продовжити нашу попередню гру. Може, й Кейденс захоче до нас приєднатися!

Твайлайт постукала по столу, привертаючи увагу всіх.

— Гадаю, досить поки що балачок. Нам варто починати. Луно, яким перс... — Ще один стук у двері перервав її, і небезпечне гарчання почало наростати у горлі Твайлайт, коли Луна підвелася зі стільця і пішла до дверей.

— Не тривожтеся. Це лише мій внесок до наїдків цієї ночі.

Вона відчинила двері і відступила вбік, а всередину увійшло з дюжину поні. Перший поставив складаний стіл біля дверей кухні, а інші розставили на ньому різноманітні екзотичні салати, суфле, пироги та пудинги.

Коли слуги пішли, Луна повернулася до інших.

— Ось! Тепер нам більше не потрібні ці дешеві закуски. — Вона підхопила ауру своєї магії різні миски, а також тацю з кексами, які принесла Пінкі Пай.

Решта групи дивилася у приголомшеному мовчанні, але Пінкі отямилася, коли Луна почала висипати вміст мисок та таці у відро для сміття.

— Тільки не кекси! — закричала вона, кидаючись у напрямку неминучого харчовбивства.

Луна обернулася, щоб глянути, хто закричав, і це відволікло її увагу від Пінкі Пай, яка почала ловити закуски ротом. Знизавши плечима, вона поставила порожні миски на кухні і повернулася за стіл.

Вона огледіла стіл і помітила відсутність Пінкі, але перш ніж вона встигла щось сказати з цього приводу, відрижка з кухні відволікла її увагу.

Там нікого не було.

Луна знову обернулася до столу і побачила, що Пінкі Пай вже на місці, а навколо її рота повно крихт. Вона посміхнулася до Луни, потім злизала крихти, але щойно вони потрапили до рота, її обличчя позеленіло, і вона була змушена затиснути собі рота копитом.

— Може, почнемо? — спитала Твайлайт, хоча її було ледве чути через те, що її обличчя намагалося злитися зі столом.

— Звичайно, — сказала Луна, відпиваючи чай з однієї з чашок Селестії.

— Гаразд, — повільно мовила Твайлайт, опановуючи себе. — Нам треба знати, яким класом ви гратимете. Ви створите нового персонажа чи використаєте старого з десятим рівнем?

Луна підібрала листки персонажів і почала їх переглядати.

— Аби прискорити процес, я використаю готового персонажа.

— Гаразд. Я раджу використати розбійника, оскільки у групі його зараз немає, — сказала Твайлайт, викликавши роздратований погляд з боку Рейнбоу і полегшене зітхання Флаттершай.

Луна витягла лист зі стопки.

— Гм. У мене є персонаж з десятим рівнем розбійника.

— Чудово. Хай він і буде. — Твайлайт підняла свій екран. — Отже, минулого разу ми зупинилися на тому, що ви увійшли до останньої кімнати забутої гробниці і зустріли короля віндіго.

— Вітаю, — просичав віндіго. Голос не йшов безпосередньо від нього; натомість він розмовляв крізь рухи повітря по кімнаті. — Я чекав на вас.

Він встав зі свого крижаного трону і позміївся крізь повітря до пригодників. На півдорозі він зупинився і піднявся до стелі. Позаду поні утворилася крижана стіна. Понад стінами вітри стикалися, створюючи грубий сміх, а інші потоки пролетіли біля їхніх вух, формуючи слова:

— Тепер, за наказом моєї повелительки, ви мусите померти.

— Повелительки? — сказала паладинка. — Хто ця пове...

— Вмри, негіднику! — крикнула червона алікорниця, якої секунду тому у групі не було. Хвилясті, блискучі, сріблясті пасма її металевої гриви розійшлися, відкриваючи ріг, і спалах світла вистрелив з нього.

— Що?! — вигукнула Твайлайт. Вона підскочила і гупнула копитом по столу. — Нізащо! Такого не сталося!

— Не псуй задоволення, Твайлайт Спаркл, — з широкою посмішкою сказала Луна. Решта групи синхронно фейсхуфнула.

— Я нічого не псую! Вашого персонажа там ще взагалі нема, і вона розбійниця, а не чаклунка!

Луна зневажливо відмахнулася.

— Звичайно ж чаклунка. У неї дійсно десятий рівень розбійника, але ще й дванадцять рівнів чаклуна.

— Луно, це гра під десятий рівень! Ви не можете використовувати персонажа двадцять другого рівня!

Луна наїжилася і підвелася.

— Ти схвалила мого персонажа, хіба ні?

Твайлайт трохи скривилася, але не відступала.

— Так, але ви недостатньо ясно розповіли про персонажа.

Звузивши очі, Луна сказала:

— Ти називаєш мене брехухою, Твайлайт Спаркл?

— Ні! Звичайно ні!

— Добре. Тоді давай продовжимо гру, — сказала Луна, вже з посмішкою, всідаючи на місце.

Твайлайт також сіла. Поставивши екран на місце, вона почала спочатку.

— Гаразд. Отже, членів групи ще не познайомили, і оскільки ця атака не могла статися, повернемося до того, що казав король віндіго.

Луна знову звузила очі.

— Ти називаєш мого персонажа брехухою, Твайлайт Спаркл?

Цього разу Твайлайт приєдналася до решти групи у синхронному фейсхуфі.

— До речі, — додала Луна, — мій персонаж двадцять дев'ятого рівня, а не двадцять другого. У неї ще сім рівнів бійця.

Коли король віндіго ухилився від атаки червоної алікорниці, вона обернулася до решти групи.

— Вітаю вас, славні шукачі пригод. Я Найтшейд, і я вже який час подорожувала серед вас, ховаючись від вашого зору завдяки своїй

вправності у мистецтві непомітності.

— Серйозно? — сказала Голі Роллер.

— Так, сестра Голі має рацію, — сказала Лайт Хувз. — Твоя історія троха виходить за межі ймовірного.

— Слідкуй за дивним акцентом, який у тебе іноді прорізується, сестро Лайт, — піддражнила Голі, тикаючи її у бік.

Найтшейд виступила вперед і подивилася кожній з них в очі.

— Чому ви сумніваєтеся у моїх словах?

Паладинка і клірик разом відсахнулися під поглядом алікорниці, але були врятовані від подальшої суперечки, коли віндіго повернувся до бою. Група витягла свою зброю і кинулася в бій, але Найтшейд навмисно трималася позаду.

Свірлі почала діяти першою; потік вогню вилетів з її рогу і огорнув монстра.

— Вам не перемогти, — прошепотів вітер, коли віндіго пірнув униз і торкнувся Свірлі, ув'язнивши її тіло у крижану брилу.

Тепер, коли віндіго був так близько до землі, решта групи теж могла діяти. Голі Роллер використала свою булаву, щоб розбити кригу, що полонила Свірлі, на яку — завдяки власному закляттю захисту — екстремальний холод не справив ефекту. Крашер і Лайт Хувз нанесли солідні удари, але вони не справили на ворога особливого враження, а Ноубл Джем не могла підійти достатньо близько, щоб щось зробити, окрім як грати на лютні.

Найтшейд розсміялася з їхніх спроб.

— Ну ж бо! Ви здатні на краще. Я могла б перемогти цю жалюгідну тварюку, не прокидаючись.

Хоч її зауваження викликало бурчання інших пригодників, але воно також відволікло увагу віндіго. Витримавши ще одне пряме попадання вогняною магією Свірлі, він вислизнув від них і кинувся на Найтшейд, використовуючи загадкову силу — якої не існувало до цієї миті і яку ніяк неможливо було виявити або знищити — щоб миттєво потроїти свої сили.

— Дурне створіння! — крикнула вона, доки віндіго наближався. — Ти наблизилося на відстань моєї атаки! — Дротоподібні пасма її гриви рвонули вперед і вдарили ворога.

Твайлайт відкрила рота, щоб закричати на Луну, але прикусила язика. Витративши мить на те, щоб опанувати себе, вона сказала:

— Дозвольте, будь ласка, глянути на ваш лист персонажа.

Луна кивнула, і Твайлайт магією взяла папір. Доки її очі продивлялися листок, її обличчя ставало все більш похмурим.

— У вас збройна спеціалізація для вашої гриви. — Луна знову кивнула, посміхаючись. — У неї бонус до атаки тридцять п'ять. — Ще один кивок. — І ви не носите іншої зброї.

— Саме так.

Твайлайт сховала обличчя у копитах, а Луна повернула свій лист.

— Можу я нарешті кинути свою атаку?

— Як завгодно.

Підхопивши дайси магією, Луна додала:

— А після цього я використаю свою затриману дію.

Грива Найтшейд перетворилася на смугу сяючого срібла і рубонула короля віндіго. Він намагався відбиватися, але алікорниця користалася своєю перевагою, рубаючи його тіло своєю металевою гривною вздовж і впоперек, доки нарешті чудовисько переможено впало на підлогу.

Вітер у кімнаті прошепотів ще раз:

— Ви думаєте, що перемогли, але ви не знаєте, з чим зітнулися. Це лише початок, тому що моя господарка повстала, і ніхто не може кинути виклик моці...

Грива Найтшейд знову хлиснула вперед і розрубила монстра навпіл. Коли його тіло розчинилося, дві половинки його розрубаної корони впали на підлогу і розкололися. Вітер у кімнаті припинився.

— Гей, — крикнула Свірлі, — ти чим думати? Нам могли знадобитися ім'я, яке він збиратися сказати.

— Так, Найтшейд, ти чого це? — спитала Ноубл Джем.

— Розмовляти з ним було б гаянням часу, — відповіла Найтшейд.
— Ходімо. Пошукаємо ще ворогів!

Голі Роллер зітхнула.

— Тепер вже все одно. Справу зроблено. Давайте просто зберемо трофеї нашої перемоги і повернемося до храму.

Магія Найтшейд підхопила всі скарби у кімнаті і кинула у свою Сідельну Торбу Зберігання, потім вона пішла до дверей.

— Гей! Ти що робиш?! — вигукнула Голі.

Зупинившись за порогом кімнати віндіго, Найтшейд сказала:

— Хіба ти забула. що це я вбила чудовисько?

— Ні, але ж ми все одно допомагали!

Свірлі вийшла вперед і вперлася поглядом в очі Найтшейд.

— Ага! Ти збиратися лишати нас без здобичі?

— Дуже сподіваюся, що ні, — сказала Лайт Хувз.

— Я згодна. — Ноубл Джем для підсилення тупнула копитом по крижаній підлозі. — Заграбастати всю здобич — це не круто.

Всі четверо обернулися до Крашера, щоб побачити, що він скаже.

— Ем... Мені насправді все одно.

Коли інші четверо фейсхуфнули — знову — Найтшейд розсміялася.

— Бачите? Це нормально, — сказала вона між смішками. — До того ж, я лишу собі тільки те, що можу використати. Ви отримаєте все інше.

Найтшейд продовжила йти до виходу, але інші трохи затрималися, і Голі прошепотіла до Лайт:

— Вона боєць, розбійник і чаклун. Гадаєш, є щось, що вона не може використати?

— Нє-а.

* * * * *

Доки група подорожувала, земля навколо них почала відтавати, і коли вони дісталися до Храму Тріксі, клімат раннього літа цілком повернувся. Подвір'я гуло від діяльності. З одного боку брукованої дороги, що проходила по центру, вздовж стіни були встановлені

тренувальні манекени для стрільби, а на вільному місці монахи-аколіти лупцювали такі самі манекени. З іншого боку студенти менш фізичних спеціальностей лежали під сонцем, читаючи книги або слухаючи лекції старших монахів.

Група пройшла по дорозі і скоро увійшла всередину храму, де ряди лавок стояли перед пишно оздобленим подіумом, позаду якого була серія вітражів, кожний з яких зображував один з подвигів Тріксі, в тому числі її перемогу над Таурраском, її підкорення найбільшого водного колеса в Еквестрії, і...

П'ять голосів пролунали як один:

— Твайлайт!

Сором'язливо посміхаючись, Твайлайт сказала:

— Упс. Трохи захопилася. Отже...

Луна підвела погляд від своєї миски з салатом.

— Хто така ця Тріксі? — спитала вона, хрумтячи листками салату та іншими овочами.

Рейнбоу Деш застогнала, але Реріті зглянулася на неї і відвела питання.

— Це доволі довга історія. Треба було це бачити, щоб зрозуміти. Важливо знати лише те, що у світі є нова богиня на ім'я Тріксі, і це її храм.

Твайлайт відкашлялася і продовжила:

— Ви проходите крізь храм, і варта пропускає вас до внутрішніх кімнат. Коли ви дістаєтеся до келії верховного жерця, вас впускають, і ви бачите, що він сидить за столом.

— Ваша милосте, — сказала Голі Роллер, заходячи до кімнати, — вам доведеться дещо пояснити.

Хитаючи головою, верховний жрець зі слабкою посмішкою на вустах підвів погляд на групу, що стала півколом навколо його столу, і мовив:

— Я не очікував знову вас побачити.

Свірлі нахилилася ближче і тупнула копитом по столу, лишивши у червоному дереві глибокий відбиток своєї підкови.

— Я не сумніватися у цьому. — Вона знову підняла копито, але перш ніж вона встигла ще раз його опустити, срібні нитки охопили його, і грива Найтшейд відтягнула її від столу.

Найтшейд виступила вперед.

— Ти багато за що мусиш відповісти, лиходію. По-перше, ти збудував цей богохульний храм лжебогині, а потім відправив пригодників-початківців до ворога, якого вони ніяк не могли перемогти!

— Гей! Ми могли його перемогти!

Ігноруючи вигук Ноубл Джем, верховний жрець уперся поглядом у Найтшейд.

— Та що ти знаєш? — гаркнув він. — Ти чужа, і тобі не місце у цих справах! Хто ти взагалі така?

— Гаразд. Я розповім тобі про себе. Я Найтшейд, правителька всіх лісів, руйнівниця чотирьох великих бандитських міст і вбивця короля Сомбри!

— Що? — спитала Луна. — Чому ви всі на мене так дивитесь?

Твайлайт зітхнула і потерла перенісся, потім подивилася на Луну.

— Просто у цій грі вони вже вбили Сомбру, тому Найтшейд ніяк не могла зробити це у цьому світі.

— Це не перешкода, — сказала Луна. — У моїй попередній грі король Сомбра перетворився на ліча, коли я його вбила, тому цілком логічно, що це було після того, як вони вбили його меншу форму.

І знову решта поні за столом виконала синхронний фейсхуф.

Рейнбоу особливо постаралася і про всяк випадок ляпнула себе по обличчю кілька разів.

— Ліч-король Сомбра? Дійсно? Хто вирішив, що це добра ідея?

— Серйозно, — погодилася Пінкі зі свого нового місця поряд зі столиком з їжею, її голос заглушував морквяний торт у роті. — Звичайний король Сомбра був достатньо нудним. Уявіть, яким нудним він би був, якщо б його було важче вбити.

— Пінкі, дороженька, — сказала Реріті, — хіба ти не переїла до цього так, що вже не могла їсти?

— Ага! Більше ні шматочка не можу з'їсти! — відповіла Пінкі, і одразу ж запхнула собі у рота цілий пиріг.

А тим часом Твайлайт нишком стерла «король-ліч Сомбра» зі своїх нотаток.

— Це, безсумнівно, вражаючий список подвигів, — сказав верховний жрець. — Але навіть ти не готова до сили, яка зараз повстає у цій землі.

Застогнавши, Найтшейд сформувала з кількох пасом своєї гриви спис.

— Гадаю, ми вже наслухалися.

— Стій! — крикнула Лайт Хувз, кидаючись між Найтшейд та жерцем. — Нам може знадобитися інформація, якою він володіє. До того ж, я не відчуваю у ньому злої природи.

Голі Роллер також стала між ними і витягнула копито, огорнуте золотим сяйвом.

— Це правда. Він не злий, але на ньому лежить якесь прокляття.

— Гаразд, — пробурчала Найтшейд, дозволяючи своєму волоссю опати. — Ми поки що залишимо його в живих, але я очікую отримати від нього якусь корисну інформацію.

Голі продовжувала сканувати верховного жерця.

— Власне, він зараз, здається, не зможе сказати нам нічого, що не хотів би нам видавати той, хто його прокляв.

— Тоді від нього ніякої користі. — На голові Найтшейд знову сформувався спис.

— Ні! — в унісон крикнула решта групи.

— Крашер вважає, що треба знайти джерело прокляття і знищити.

Свірлі кивнула.

— Я згодна з Краша.

Найтшейд продовжувала розмахувати своїм списом.

— Якщо ми не знаємо, де шукати, від цього не буде користі. Вбити його буде значно ефективнішим рішенням!

— Не обов'язково, — сказала Голі Роллер. — Прокляття прив'язане до чогось іншого, і я можу це відслідкувати. Здається, що, чим би не було джерело, воно знаходиться десь на південному заході.

— Це, мабуть, нове велике бандитське місто, що було недавно збудоване, — сказав з-за дверей охоронець, який зручно все почув, але, що ще зручніше, не намагався зупинити пригодників або привести допомогу, коли вони загрожувати життю верховного жерця.

— Нове велике бандитське місто! — вигукнула Найтшейд, її очі сяяли, як і усмішка. — Ходімо! Ми мусимо негайно його знищити!

— На жаль, напад на місто займе забагато часу для цієї ночі, — сказала Твайлайт. — Я знаю, що ще трохи ранувато, але це найкраща точка для зупинки, тому нам доведеться продовжити це наступного тижня.

Прибирання пройшло майже у цілковитій тиші, кожную слабку спробу заговорити Твайлайт зупиняла, коротко мотнувши головою. Єдиним постійно присутнім звуком було мугикання Луни, яка наглядала за слугами, що прийшли прибрати рештки бенкету, який вона принесла.

Нарешті всі стояли біля дверей, готові йти.

— Побачимося наступного тижня у той самий час, — сказала Твайлайт.

— Чекатиму з нетерпінням, — мовила Луна. — Я так не веселилася відтоді, як Шайнінг Армор переїхав до Кристальної Імперії!

— До речі, ви казала, що збираєтеся завітати до нього завтра ввечері, так?

— Атож! Я також візьму з собою інших гвардійців, які грали в нашу останню гру, щоб ми могли продовжити наші пригоди.

Відкривши двері, щоб випустити інших, Твайлайт сказала:

— Я впевнена, що він буде радий вас бачити. До зустрічі!

Наступного вечора Твайлайт знову зібрала своїх подруг. Щойно всі розсілися навколо столу, вона почала:

— Гадаю, ми всі погодимося, що минулий вечір пройшов погано.

Реріті фиркнула.

— Дорогенька, думаю, ми всі погодимося, що це ти зараз дуже м'яко сказала.

— Ага, — сказала Рейнбоу, — це ж просто гаплик! Через Луну ніхто не міг навіть слова вставити, а тим більше щось зробити.

Еплдджек хмурилася з-під капелюха, натягнутого нижче, ніж завжди.

— Отож. Якщо так триватиме і далі, тоді немає сенсу навіть грати,

— Я згодна, — проговорила Флаттершай.

Рейнбоу відкинулася на спинку крісла і склала передні копита на грудях.

— І від того, що ти додала те бандитське місто, стане тільки гірше. Тепер їй дуже хочеться повернутися, і це зробить її ще більш настирливою, ніж раніше.

— Власне кажучи, дівчата, це частина мого плану, — сказала Твайлайт, загадково посміхаючись. — Я гарантую, коли ми завершимо, Луна або вирішить, що більше ніколи не хоче грати з нами, або стане корисною частиною групи.

— Що ти задумала? — спитала Реріті.

— Ну, для початку... — Твайлайт перервала відрижка з сусідньої кімнати.

— Тобі лист, Твайлайт, — гукнув Спайк, забігаючи до кімнати. Твайлайт схопила сувій своєю магією і розгорнула його. За мить вона впустила сувій, втративши концентрацію від припадку буйного реготу. Інші, одна за одною, читали листа і приєднувалися до істерики Твайлайт, остаточно покинувши пергамент на столі.

Люба Твайлі,

Я тебе ненавиджу.

Шайнінг Армор.

Тиждень 5

Останнє випробування

— То який у тебе план, Твай? — спитала Рейнбоу Деш, зайнявши своє місце за столом.

Твайлайт похитала головою.

— Вибач, Деш. Я не можу вам його розповісти.

На обличчях подруг Твайлайт з'явилися однакові гримаси.

— І чому ж ні? — спитала Еплджек.

— Ага! — сказала Рейнбоу Деш. — Як ми можемо виконувати нашу частину плану, якщо ми не знаємо сам план?

— Вибачте, — сказала Твайлайт, роздаючи листки персонажів, — але якщо я розповім вам план, він не спрацює. Мені потрібно, щоб ваші відповіді були щирими.

Вона посміхнулася і подивилася на кожну з них по черзі.

— Ця гра буде вашим найважчим випробуванням. Я розробила її так, щоб протистояти кожному трюку Луни, тому вам доведеться бути розумними, щоб перемогти.

Цокання копит і колес, що приземлилися за дверима бібліотеки, перервали будь-які відповіді.

— Гаразд, вона тут, — прошепотіла Твайлайт. — Пам'ятайте, ми маємо показати їй гостинність.

За мить по тому, як інші кивнули, двері відкрилися, і всередину увійшла Луна зі своїм почтом. Доки носії розставляли страви, Луна

підійшла до столу.

— Здоров, Луно! — сказала Еплджек. Вона торкнулася капелюха, потім простягнула копито. — Раді знову вас видіти!

Луна нерішуче цокнула своїм копитом копито Еплджек і сказала:

— Взаємно. — Йдучи навколо столу, вона підійшла до наступної поні.

— Принцесо Луно, завжди приємно з вами побачитися, — сказала Реріті.

— Як і мені, Реріті.

— Гей, Луно! Як воно нічого? — спитала Рейнбоу, коли Луна підійшла до неї.

Луна почухала потилицю, перш ніж відповісти:

— Та... мабуть, нічого, я гадаю.

Флаттершай промимрила щось нерозбірливе, але вона посміхалася, тож Луна посміхнулася і кивнула у відповідь.

— Агов, принцесо Лунатик! — крикнула Пінкі, коли Луна підійшла до неї.

Луна зупинилася і витріщилася на Пінкі, піднявши одну брову. Всі замовкли.

— Пінкі, — прошепотіла Твайлайт, — що ти...

— Тобі теж привіт, Пінко! — сказала Луна, посміхаючись так широко, як могли розтягнутися її губи. Тиша продовжилася, але тепер вже була черга Луни ніяково посміхатися, а решті поні за столом — витріщатися на неї. Пінкі виглядала особливо нажаханою.

За кілька секунд посмішка Луни перетворилася на гримасу.

— Що?

Твайлайт відкашлялася.

— Ну, Луно, я розумію, що ви не знайомі з цим словом, але ви... зараз назвали Пінкі... — Вона перервалася, щоб зітхнути. — ...анти-принцесовою революціонеркою^[1].

Луна з розширеними очима відступила на крок.

— Такі насправді існують?

— На щастя, не в наших краях, — сказала Реріті, левітуючи чашку з газованим напоєм від столика з наїдками.

— Ох. Прощу вибачення, Пінкі Пай. Я не хотіла тебе образити.

Пінкі посміхнулася.

— Все гаразд, принцесо Лунатик! А тепер сідайте, щоб ми могли почати!

Похитавши головою, Луна зайняла місце на дальньому кінці столу, поряд із Твайлайт.

Твайлайт поставила екран і відкрила книги.

— Отже минулого разу ми зупинилися на тому, що ви саме дізналися про існування нового великого бандитського міста. Після розмови з охоронцем, який ще трохи розповів вам про нього, ви дізналися, що бандити викрали верховних жерців кількох інших храмів, але охоронець не знав, що вони планують з ними зробити. З того часу ви поповнили запаси своєї провізії у храмі і рушили в дорогу. Після двох днів подорожі ви побачили на обрії місто-фортецю.

— Ага! — вигукнула Найтшейд. — Ми нарешті знайшли лігво зла! Тепер я принесу праведну помсту паразитам, які там мешкають!

— Притримай поки що свій меч, будь ласка, — сказала Лайт Хувз. — Це місто, здається, добре охороняють.

Ноубл Джем виступила вперед.

— Я згодна. Уздовж усіх стін розташовані укріплені позиції, і кожну, здається, охороняє загін стрільців. Їх забагато, ніхто з нас, навіть ти не переживеш пряму атаку.

Найтшейд фиркнула.

— Я бачу їх не гірше за тебе. Ці паскуди не дивляться вниз. Вони чекають, що охоронець біля брами подасть їм сигнал тривоги своїм дзвоном.

Вона широко посміхнулася і облизнула губи, доки її грива кілька разів перетворювалася з одного клинка на інший.

— Мені просто треба знищити його раніше, ніж він встигне подати сигнал. З моїми навичками непомітності це буде просто.

— Твоя краще чекати, — сказала Свірлі Спаркс, викликавши у інших фейсхуф. — Моя знати ті окуляри, що він носити. Це легендарні Окуляри Справжнього Зору. З ними він могли побачити усіх поні, навіть якщо вони ховатися.

Найтшейд нахмурилася.

— Я це не схвалюю. Це нечесний перевага.

— Ну, можливо, тут десь є приховані двері без охорони, — сказала Голі Роллер.

— Заждіть, — сказав Крашер, погладжуючи щетину на підборідді. — Крашер має ідею. Якщо охоронець бачить поні, який не бандит, він дзвонить у дзвін, так?

Всі інші кивнули, і Голі додала:

— Так, і він скоріш за все буде дзвонити, якщо хтось наблизиться із витягнутою зброєю або зробить який ворожий рух в його напрямку.

Обличчя Крашера викривила глузлива посмішка.

— Крашер виглядає як бандит, так?

* * * * *

Крашер ішов до брами, бойова сокира на його спині при кожному кроці побрязкувала об його броню з хітину Таурраска. Для покращення образу Ноубл Джем намазала його броню кров'ю зі зручно знайденого трупа тварини.

— Вітаю, друже бандите, — сказав охоронець, коли Крашер наблизився. Хоч його вітання було дружнім, він все одно міцно тримав дзвін. Будь-який несподіваний рух змусив би його задзвеніти.

— Вітаю, воротарю, — сказав Крашер.

— Зачекай хвилинку, доки я відімкну для тебе браму, мій брате у розбійництві.

Охоронець витягнув задню ногу назад і натиснув важіль. Брама повільно почала відчинятися.

— Можеш заходити.

— Дякую, — сказав Крашер.

Він пішов уперед, доки охоронець не опинився на межі його досяжності, і зупинився.

— Ще одна річ. За Крашером мають прийти друзі.

— Тоді я пропоную зачекати їх у шинку, — відповів охоронець.

— Ти не розумієш, — сказав Крашер, випрямляючись у весь зріст і дивлячись в очі охоронцю. — Друзі Крашера не бандити.

Сила погляду Крашера буквально змусила охоронця заціпеніти. Його пройняв холодний піт, а його коліна почали тремтіти.

Крашер нахилився ближче і повільно підступив до охоронця, нависаючи над ним.

— Обережно. Тобі краще не дзвонити у дзвін. Крашер не любить дзвони.

Периферійним зором охоронець помітив рух. Хоча поні, що наближалися до нього, були вкриті темними плащами, його окуляри показували, що вони не бандити. Та він все одно не дзвонив.

— Ти їх не бачив, так?

Охоронець кивнув.

Щойно інші пройшли, Крашер нахилився ближче до охоронця.

— Якщо ти задзвониш у дзвін, коли Крашер піде, Крашер тебе знайде. Зрозуміло?

Охоронець кивнув, під ним вже формувалася калюжа.

— Добре. — Крашер розвернувся і пішов до брами.

Але перш ніж увійти він зупинився і озирнувся.

— Ще одна річ. Брану не зачиняти.

Охоронець знову кивнув йому, і Крашер увійшов слідом за іншими. Широко посміхаючись їм, він сказав:

— Крашер добре ховається.

Більше половини столу вибухнуло сміхом. Тим часом Флаттершай посміхалася, попри збентежений рум'янець, Луна дивилася на неї, роззявивши рота, а Твайлайт переводила погляд з однієї на іншу з хитрою посмішкою на обличчі.

— Це... було круто... Флаттершай, — сказала Деш, хапаючи ротом повітря.

— Так, мушу погодитися, — сказала Реріті. — Ти чудово впоралася, дорогенька.

— Шось не так, Луно? — спитала Еплджек.

Луна пару разів відкрила рота, але жодного слова звідти не вийшло. З третього разу їй нарешті вдалося.

— Це було абсурдно!

— І що? — сказала Пінкі.

Твайлайт відкашлялася.

— Луно, я не знаю, якими були ваші попередні ігри, але у наших іграх грубої сили недостатньо, щоб вирішити всі проблеми. Іноді треба покладатися на розумність.

Опинившись всередині, група могла легко пересуватися, не привертаючи уваги, доки вони були у плащах. Хоча у більшості місць це було б підозріло, але у цьому місті половина поні були одягнені так само. Доки вони ходили по вулицях, намагаючись зрозуміти загальне розташування, Свірлі за допомогою своєї магії намалювала грубу карту, відмітивши цікаві місця.

Через якийсь час група сховалася у провулку і почала розбиратися з зібраною інформацією.

— Гаразд, ось що ми знати, — сказала Свірлі. — У місті нема районів, бо вони просто будувати нові будівлі там, де знайти для них місце. Це означати, що ми не знати, де шукати лідера.

Найтшейд вишкірилася і тупнула по твердій землі, увігнавши копито у неї майже на фут завглибшки.

— Це так дратує! Це місто занадто велике, щоб знищити його, як інші, і тут занадто багато охоронців!

— Можливо, для цього є причина, — сказала Ноубл. — Нам потрібно більше інформації.

Крашер кивнув і підвівся. Він вийшов з провулку і заступив дорогу найближчому до нього поні.

— Чому це місто таке велике і має так багато охоронців?

Хоч Крашер і не робив свідомої спроби залякати, та бандит все одно відступив на крок.

— Хіба ти не знаєш? — сказав звичайний безіменний бандит. — Це священне бандитське місто. Тут знаходиться храм бога розбійників.

— Храм такий важливий?

Бандит кивнув.

— Тут ватажки принесуть у жертву тих жерців.

— В якому боці? — спитав Крашер. Бандит показав напрямом, тому Крашер кивнув і відступив з його шляху.

Коли він повернувся до групи і розповів їм нову інформацію, Найтшейд усміхнулася і сказала:

— Священне місто, га? Це інтригує. Ми мусимо негайно знайти цей храм!

— Згодна, — сказали разом Голі та Лайт. Крашер, Ноубл та Свірлі кивнули.

Вони знову вийшли на вулицю і пішли у напрямку, вказаному бандитом, уважно видивляючись будівлю, яка нагадувала б храм. Але це виявилось зайвим, оскільки храм був найвищою будівлею у місті і був цілком пофарбований у чорний колір. Хоч він і був занадто очевидний, щоб його не помітити, та Лайт Хувз все одно примудрилася його проґавити, натомість зосереджуючись на випадкових цятках, що з'являлися перед її очима, і пускаючи слину, як дебіл...

— Гей! Ти не перегинаєш троха, Твай?

— Ну, ти ж провалила кидок, — сказала Твайлайт, кидаючи погляд на одиницю на дайсі Еплджек.

Група увійшла до храму, який виявився порожнім. Як і ззовні, всередині все було пофарбовано у чорний.

— Матово-чорний чи глянцево-чорний? — спитала Луна.

Твайлайт відкрила рота для відповіді, але зрозуміла, що не має її. Обдумавши це кілька секунд, вона сказала:

— Не знаю. Це важливо?

— Ні. Просто мені більше подобається матовий.

Як і ззовні, всередині все у храмі було пофарбовано у матово-чорний.

— А мені більше подобається глянцевий, — прошепотіла Флаттершай.

Всередині храм був пофарбований безладними мазками яскравих кольорів, а лавки були неоновочервоними, неоновозеленими, неоновфіолетовими, і більше вони не мінялися, як би хто не скаржився.

Хоча будівля була достатньо високою, щоб умістити п'ять або шість поверхів, але тут не було ніяких сходів, які вели б нагору, як і інших дверей з приміщення, окрім входу.

— Як на мене, вони б мали охороняти це місце, якщо воно таке важливе, — сказала Свірлі.

— Щось я у цьому сумніваюся, — відповіла Ноубл. — Щось може бути на верхніх поверхах, але я не бачу способу потрапити туди.

— Шлях нагору мусить бути, — сказала Голі. — Нам варто розділитися і пошукати. Скажіть мені, якщо знайдете щось цікаве і, заради Селестії, нічого не торкайтеся!

Решта групи розійшлася, закриваючи очі і бурмочучи собі під ніс. Свірлі і Ноубл пішли поміж лавками, шукаючи під псалтирями та безкоштовними кинджалами, які були занадто дешевими, щоб їх забирати.

— Ну, інакше ви б цілу купу їх набрали, якщо б я вам цього не сказала, — мовила Твайлайт у відповідь на невисловлене питання.

Тим часом Найтшейд вивчала матово-чорні колони — які знову змінили колір, бо мазки було занадто важко описувати — але не знайшла нічого цікавого. Крашер так само повернувся з порожніми копитами після обшуку вівтаря.

А от Лайт Хувз знайшла дещо цікаве.

— Сестро Голі, підійди поглянь, будь ласка.

Голі підійшла до іншого краю приміщення, щоб побачити, що знайшла Лайт. Це виявилася статуя бога розбійників. В одному копиті він тримав...

— У цього бога взагалі є ім'я? — спитала Рейнбоу.

Твайлайт почухала голову.

— Ну, я, власне, його не придумала. Це з якоїсь причини важливо?

— Поки що не знаю. Давай подивимося. — Рейнбоу кинула свій D20. — То скільки інформації я отримую з таким кидком на перевірку знань?

— Гм. Доволі хороший кидок. Зачекай хвилинку, доки я напишу її тобі.

Голі дивилася на статую Гільдани, богині розбійників. Вона стояла прямо на своїх лев'ячих лапах, а в одній пташиній лапі тримала...

Рейнбоу Деш закотила очі.

— Серйозно, Твай?

Твайлайт хіхікнула і повернулася до опису.

В одній лапі вона тримала таріль для підношень з купою золотих монет. Один кіготь її другої лапи вказував уперед. Придивившись ближче, Голі помітила тонкий шар сажі на його кінці. Під її ногами на підлозі була ледве помітна підпалина.

— Йдіть сюди, понове! Ми знайшли! — крикнула Голі.

Коли інші зібралися, вона продовжила:

— Ця статуя — це випробування. Лише найбільш віддані адепти Гільдани можуть пройти.

— Отже, двері за нею? — спитала Найтшейд.

— Так.

Найтшейд сформувала величезний бойовий молот зі своєї гриви і виступила вперед.

— Тоді ми можемо просто пробитися крізь неї!

Голі стрибнула перед нею.

— Ні! Ти не можеш таке зробити. Ця статуя наповнена духом богині. Якщо ти спробуєш вдарити її або пройти силою, вогняний

промінь вистрелить з цього кігтя і перетворить тебе на попіл! Навіть ти не переживеш, якщо тебе поразить... поразне...

— Вразить, — сказала Твайлайт.

— Так. Навіть ти не переживеш, якщо тебе вразить богиня!

Еплджек підняла копито.

— Рідна, я ся не те щоб сумніваю у тобі, але я завше вважала, же «вразити» означає шось на кшталт «приголомшити».

Флаттершай кивнула.

— Еплджек має рацію. Я теж чула це слово тільки у такому значенні.

— Агаськи! — вигукнула Пінкі.

— Ви помиляєтеся, — сказала Луна. — Коли ми з сестрою у давні часи ходили на війну, про наших ворогів часто казали, що вони були вражені нашою силою.

Рейнбоу закотила очі.

— Ну, тоді, мабуть, так воно і є.

Луна просто кивнула, абсолютно не помітивши сарказму.

— Так, гадаю, ти маєш рацію, — сказала Найтшейд, — але що тоді ти пропонуєш нам робити?

— Це просто! Дивися і вчись.

Голі простягнула копито до тареля з підношеннями і раніше, ніж хтось встиг її зупинити, згрібла всі монети до своєї торби.

— Ти збожеволіла? — вигукнула Лайт Хувз, кидаючись на підлогу разом з іншими. Відповіддю їй був кам'яний гуркіт, і, підвівши погляд, вона побачила, що Голі стоїть перед дверною проймою.

— Бачте, — сказала Голі, — Гільдана — богиня розбійників, тому щоб показати свою відданість їй, треба діяти, як розбійник. Якщо ти залишиш підношення, вона тебе підсмажить. Якщо ти забереш підношення, ти зможеш пройти.

— Скажи, будь ласка, — сказала Найтшейд, — звідки ти так багато знаєш про служіння такій лихій богині, як Гільдана? Хіба ти не клірик Світла Селестії?

Голі знизала плечима.

— Я, власне, неконфесійна. — З цими словами вона пройшла у двері і почала підніматися по сходах за ними.

Рейнбоу встала з-за столу.

— Я зараз повернуся. Тільки візьму щось пожувати.

Коли вона пішла до буфету, Еплджек підвелася і пішла за нею.

— Я, гадаю, теж. Комуś ще щось принести?

Пінкі підняла копито і сказала:

— Принеси мені щось смачне. — Решта помотали головами.

Підійшовши до столу, вони побачили, що замість наїдків, що були минулого тижня, тепер були вишукані тістечка, пироги, тарілки з імпортним шоколадом і великі миски з чипсами.

Очі Рейнбоу засвітилися, коли вона побачила їх.

— Гей! Цього разу ви принесли справжні закуски! Тут є навіть сирно-сінні чипси!

Луна посміхнулася.

— Звичайно! Коли Шайнінг Армор розповів, що вони вам подобаються, як наказала кухарям приготувати найкращі сирно-сінні чипси в історії.

Деш та Еплджек потягнулися до миски, кожна взяла по одному чипсу. Кивнувши одна одній, вони засунули їх до рота і прожували. Відчувши смак, вони кинули погляд на Луну. Вона дивилася на них, очікуючи почути їхні думки.

— Це смачно, — сказала Рейнбоу, намагаючись не дивитися Луні в очі.

— Безсумнівно! — сказала Еплджек, так само дивлячись куди завгодно, аби тільки не на Луну.

— Чудово! — Луна обернулася до інших за столом.

Проковтнувши, Деш і Еплджек прихилилися одна до одної.

— РД, ти думаєш те саме, що і я?

— Ти думаєш, що кухарі просто пішли і купили пачку чипсів? — спитала Рейнбоу.

Еплджек кивнула, і обидві, хіхікаючи, насипали чипсів на свої тарілки і повернулися до столу.

Голі Роллер увійшла у кімнату нагорі, не витрачаючи часу на те, щоб зазирнути всередину. Вона опинилася в оточенні шести охоронців, всі вони дивилися на її священний символ з емблемою Селестії.

— Ой. Я знала, що треба було його зняти.

Охоронці підступали до неї. Вона спробувала відступити, але одразу за нею стояла Свірлі.

— Гей, відійди назад!

— Я не могла! — сказала Свірлі. — Ноубл стояти прямо за мною!

— Тоді відходьте разом!

Двері внизу сходів із гупом зачинилися.

Свірлі закотила очі.

— Я не думати, що ми могли кудись піти.

Голі загарчала, витягуючи зброю. Перші три удари вона відбила щитом, але четвертий і п'ятий нападники обійшли її з флангів. Вона скрикнула, коли її обладунок пробili з обох боків.

Голі скреготала зубами і довбала кам'яну підлогу копитом, переводячи погляд між двома земними поні і єдинорогом. Вона розвернулася наліво і вдарила єдинорога. Щойно вона відвернулася від інших, один з них змахнув булавою, але не влучив у неї. Інший залишив своїм мечем глибоку рану в її боці.

Свірлі кинулася у проміжок і спробувала налетіти на іншого ворога але той зупинив її, уперши своє копито їй у лоба.

— Так не чесно, злюка! — Вона бігла на місці, доки не захекалася; тоді бандит відштовхнув її і рубанув у груди .

Вороги, що оточили Голі, по черзі атакували її. Від удару одного з бандитів по потилиці у неї затремтіли коліна, але вона встояла. Наступна атака пройшла крізь шпаринку в її броні і вколола у бік. Останній нападник спробував штрикнути її своїм довгим мечем, але броня захистила її.

Бандит, на якого налетіла Свірлі, знову вдарив її у груди. Її зосередженість знизилася від втрати крові, але вона трималася завдяки співочій мелодії лютні Ноубл, яка надихнула її на думку відхилитися назад, коли ще один меч розітнув повітря, ледве не зачепивши її шию. Але ще один ворог чекав на свою чергу — єдиний пегас серед бандитів. Він підняв меч високо над головою і приготувався нанести вбивчий удар, але меч випав з його копит і встромився йому у спину.

— Бо він викинув одиницю. І бандит, що випадково поранив себе, отримує десять очок пошкоджень, — сказала Твайлайт, усміхаючись над «18», які вона насправді викинула за бандита.

Голі спробувала відштовхнути ще одного ворога, але бандит уперся копитами у землю і штовхав у відповідь.

Свірлі хіхікнула, коли пегас схопився за меч, що стирчав з його спини. Вогняний промінь вилетів з її рогу і пробив йому груди. Полум'я огорнуло все його тіло, і сморід спаленої плоті наповнив повітря, а димний труп бандита впав на підлогу. Свірлі хитко вийшла у проміжок, що звільнився завдяки його смерті.

Ноубл сховала свою лютню і витягла меч, перш ніж рушити вперед. Перший бандит вдарив її булавою по голові, а другий схопив її, розвернув спиною до себе і приставив ніж до її горла.

— Барди такі нікудишні! — крикнула Голі за мить до того, як ще один удар змусив її впасти на круп, і до її горла теж приставили ніж.

Свірлі могла лише безпорадно пручатися, коли останній бандит схопив її і притиснув до підлоги.

Бандити обережно відступили від дверей, рівно настільки, щоб Лайт Хувз змогла увійти, але місця для Найтшейд не лишилося.

— Що це таке? — спитала Лайт.

— Паладинко, — сказав бандит, який стояв між тими, що тримали Голі та Ноубл, — ми знаємо, що не зможемо перемогти у цьому бою. Навіть якщо ми переможемо решту з вас, алікорниця вб'є нас усіх. Тому... ми пропонуємо вам вибір. — Він криво посміхнувся.

Лайт звузила очі, не знімаючи копита з ефесу свого меча.

— Що за вибір?

— Простий, — продовжив ватажок бандитів, помахуючи копитом. — Тобі лише треба відректися від Селестії і присягти на вірність Гільдани!

Решта групи охнула, але Лайт Хувз не відводила погляду і не показувала ніяких ознак емоцій.

— Якщо ти погодишся на мою пропозицію, — сказав ватажок бандитів, — Гільдана посилить тебе такою могутністю, що ти зможеш перемогти навіть алікорна! Подумай про своїх друзів. Тобі лише треба приєднатися до нас і вбити одну з них; потім решта можуть бути вільні.

— Ніколи.

Решта столу знову охнула.

— Еплджек, що ти робиш? — вигукнула Пінкі, падаючи зі свого стільця.

— Ти приречеш нас усіх! — простогнала Реріті.

— Дійсно, Еплджек. — Луна вдарила копитом по столу. — Я вважала, що ти настільки ж віддана магії дружби, як і інші за цим столом!

— Так і є! — сказала Еплджек. — Але справа у тому, що я маю думати про те, що б зробив мій персонаж, а вона паладин! Її віра для неї — все.

Еплджек потерла підборіддя.

— Але, гадаю, є один вихід.

— Що? — перепитав ватажок.

— Ніколи. Я ніколи не зраджу своїй клятві! — Лайт Хувз відняла від свого меча копито і тупнула ним по підлозі. — Але не думай, що я дозволю тобі нашкодити моїм друзям!

— І як же ти збираєшся це зробити?

Лайт опустила голову і звузила очі ще сильніше, але посмішка на її обличчі зросла, а от у бандита — згасла. Її голос було ледве чути, коли вона сказала:

— Я не можу тебе зупинити, і не можу пропустити Найтшейд повз себе, але ніщо не заважає їй пройти крізь мене.

Позаду неї Найтшейд пирхнула і вперлася копитами у підлогу. Бандити ледве встигли помітити загрозу, коли її металева грива розмахнулася і вдарила у спину паладинки, прогнучи обладунок і кинувши її вперед. Вона влетіла у бандита, що тримав Ноубл, і вони втриох зітнулися з дальньою стіною.

Зголодніла за битвами алікорниця розсміялася, більше не стримуючи себе. Її грива сформувала чотири леза, два з яких вдарили ворогів, що тримали Свірлі та Голі. Вони шматували бандитів, оминаючи заручників, заляпуючи все навколо кров'ю. Тим часом вона копняком жбурнула ще одного через кімнату, де він врізався у стіну з хрустом, який мав бути огидним, але звучав скоріше так, мов якась поні робила ротом незграбні хлюпаючі звуки.

— Так, я не вмію робити звукові ефекти! — Твайлайт відвернулася від інших і фиркнула, чекаючи, доки вони припинять реготати.

— Тепер лишився тільки ти, — сказала Найтшейд ватажку бандитів, струшуючи кров зі своєї гриви. Крашер підійшов до неї, тримаючи копитом бойову сокиру.

Бандит почав відступати, але відчув вістря меча, що вперлося йому у спину. Обернувшись, він побачив, що позаду нього стоїть Ноубл Джем. За нею Голі Роллер, копита якої огорнула золота аура, чаклувала лікувальне закляття на Лайт Хувз. Свірлі Спаркс стояла збоку від нього, червоні іскри летіли з її рогу, і він світився все яскравіше.

— От паскудство.

Сказавши свою жалюгідну пародію на останні слова, він пав від чотирьох одночасних атак.

* * * * *

Обличчя Свірлі засяяло, коли вона витягла предмет з торби, перекинутої через спину бандита, якого вона підсмажила.

— У-у-у! Це виглядати гарно! — Вона покрутила срібний амулет на копиті, розглядаючи його під різними кутами, доки труп позаду неї розсипався на попіл.

— Чудова знахідка, — сказала Найтшейд. — Твоя здобич явно магічної природи.

Свірлі кивнула і опустила її на підлогу.

— Ага! А тепер давай подивитися, що воно робити!

Вона сіла на круп і почала чаклувати закляття ідентифікації. Коли минула потрібна година — протягом якої ніхто більше не помітив плину часу — вона підвелася і вигукнула:

— Ага! Це Амулет Захищення!

— Ти мала на увазі «Захисту», — сказала Найтшейд.

Свірлі просто знизала плечима і кинула амулет через кімнату.

— Ноубл, ловити!

Ноубл Джем схопила прикрасу, коли вона долетіла до неї.

— Дякую, Свірлі! Я у тебе в боргу.

— Що ти наробила? — сказала Найтшейд. — Ти добровільно віддала предмет, який могла використати сама!

Свірлі фиркнула.

— Немов ця штука могла допомогти мені. Чаклунки триматися подалі від бою. Якщо вороги підібратися близько, мені все одно каюк. — Вона посміхнулася і вказала на Ноубл, яка надягала амулет собі на шию. — Ноубл бувати близько значно частіше, ніж я, бо вона мати меч, тому вона потребувати цього більше.

Свірлі пішла до сходів, щоб приєднатися до інших, а Найтшейд лишилася позаду, загубившись у думках.

— Луно? — сказала Твайлайт. Її голос лишився непочутим, Луна продовжувала дивитися на лист свого персонажа, потираючи підборіддя.

Пінкі діяла трохи більш ініціативно і схопила Луну за вухо.

— Альо-оооо! — крикнула вона у нього.

Луна зойкнула і від несподіванки впала зі стільця, потягнувши за собою і Пінкі. Твайлайт, Еплджек та Реріті скривилися, дивлячись на купу сплутаних кінцівок, а Флаттершай і Рейнбоу Деш спробували допомогти їм підвестися.

— Навіщо... це... було? — сказала Луна, хапаючи ротом повітря. Пінкі знизала плечима.

Твайлайт кахикнула, привертаючи їхню увагу до себе.

— Гаразд, понове. Як я вже казала, всі йдуть до сходів до наступного поверху. Ми чекаємо тільки на Луну.

— О. Так, звичайно. Я йду за ними.

— Гаразд, — сказала Твайлайт, — ви піднімаєтеся по сходах і виходите у нову кімнату, дуже схожу на попередню, тільки цього разу посередині кімнати спить огр. Його громове хропіння змушує ваші зуби цокотіти, а копита — постукувати по підлозі. На іншому боці ви бачите заґратовану дверну пройму.

— Одну хвилинку, — сказала Рейнбоу Деш, піднімаючи копито.
— Якого сіна огр раптом робить у храмі?

— Ага, як така здоровенна істота підняла ся такими вузькими сходами? — додала Еплджек.

Твайлайт зітхнула і сказала:

— Магія.

Вона обвела поглядом стіл, дивлячись у приголомшені очі подруг, і спробувала знову:

— Слухайте, неважливо, як він туди потрапив. Можливо, хтось телепортував його. Можливо, храм будували навколо нього. Важливо те, що десь у кампанії має бути огр, і це єдине місце, де його можна всунути.

— Дорогенька, я не думаю, що це насправді важливо, — сказала Реріті. — Якщо ми можемо грати у кампанію без дракона, то чому б не викинути і огра теж.

— Без драконів?! — Луна з розширеними очима звелася зі стільця. — Чому ви граєте у кампанію без драконів?

Решта багатозначно подивилася у напрямку Спайка, який усміхнувся, продовжуючи читати стопку свіжих коміксів.

— О. То ви не використовуєте драконів, щоб не образити Спайка. — Луна сіла і кивнула. — Дуже чуйно з вашого боку.

— Не зовсім, — сказала Рейнбоу Деш, закриваючи очі.

Твайлайт прихилилася ближче і тихо мовила:

— Розумієте, Спайк не проти того, щоб ми билися з драконами, якщо тільки ми дамо йому керувати ними.

Луна почухала голову.

— Тоді я не бачу, в чому проблема. Чому ви все одно не використовуєте драконів?

Еплджек зітхнула.

— Бо він вже знищив дві наші групи.

— Отже, повернемося до нашого огра. — Твайлайт поставила свій екран і продовжила гру.

— То як думаєте, ми зможемо прокрастися повз нього? — спитала Голі.

— Я безсумнівно зможу, — сказала Найтшейд.

Ноубл кивнула.

— Гадаю, я теж зможу.

— Я могла стати невидимою, — сказала Свірлі.

А от варвар похитав головою.

— Вибачте. Непомітність Крашера тут не спрацює.

Лайт Хувз помахала копитом, подзенькуючи металевими пластинами, що його вкривали.

— І хто б міг подумати, я забула взяти свій тихий обладунок.

— Тоді нам доведеться битися! — Грива Найтшейд сформувалася у косу, а огр заворочався. Вона рушила вперед, щоб убити його раніше, ніж він встигне підвестися, але Ноубл затулила їй дорогу.

— Зачекай хвилинку. Я хотіла дещо спробувати. — Грайлива посмішка, що блиснула в очах барда, поборолася кровожерливістю Найтшейд, тому вона відступила, а Ноубл витягла свою лютню і чекала, доки огр підведеться.

За мить чудовисько встало і потягнулося, стоячи спиною до групи. Коли воно почало розминати шию, Ноубл сказала:

— Гей, пане огре!

Він розвернувся до неї обличчям і підібрав булаву, яка була вдвічі більшою за неї.

— Моя крушити дрібних поні! — прогарчав він.

Решта групи стала у захисні стійки, повитягавши зброю, але Ноубл просто почала грати мелодію. Бадьорий ритм відлунювався від кожної стіни, наповнюючи кімнату. Замість того, щоб атакувати, огр почав притупувати ногою.

Потім, коли музика посилилася, він почав похитуватися. Він змахував ногами, від чого кімната тремтіла. Булава впала на підлогу, коли він на додачу почав вимахувати руками. Танцюючи, огр вигукував:

— Ух! Ех! Кам он!

Він гасав по кімнаті, несамовито крутився.

— Кам он! Кам он! Кам он! Жар! — закричав він, розмахуючи руками, зачепив ґрати, що перекривали вихід, і зірвав їх. Від його тупання зі стелі почало падати дрібне каміння, як на пригодників, так і на самого огра. — Який запальний ритм! Вооооу!

Ноубл обернулася і пішла до групи, а за її спиною шмат стелі обвалився, розчавивши огра.

Доки решта групи каталася по підлозі в істеричі, Луна спитала Реріті:

— Ти знала, що це станеться?

Реріті фиркнула.

— Звичайно ж ні, але бувають часи, коли просто треба зробити щось дурне. Гра значно цікавіша, коли робиш щось неочікуване. — Вона ще кілька секунд дивилася в очі Луні, але її витримка скоро досягла межі. З її вуст вирвалося хіхікання, і скоро обидві кобили каталися по підлозі разом з іншими.

Група вийшла на четвертий поверх і опинилася у порожній кімнаті. Кам'яна підлога була голою, якщо не враховувати діру на місці, де вона обвалилася на огра, на стінах теж не було ніяких міток. Прохід на іншому боці кімнати вів до наступних сходів.

Найтшейд ішла попереду, перевіряючи кожную плиту на наявність пасток. Крашер і Лайт Хувз ішли за нею, оскільки у них було значно більше шансів пережити якісь несподіванки, які не помітить Найтшейд.

— Шлях чистий, — сказала Найтшейд, дійшовши до іншого краю кімнати. — На підлозі проблем немає. Ходімо далі.

Вона майже дійшла до дверей, коли Свірлі вкусила її за хвіст.

— Стій! — крикнула Свірлі крізь повний рот металевих пасом. Вона виплюнула волосся і вказала на місце над дверима. — Дивитися туди.

Нагорі були силуети трьох поні, одного з кожної раси. Від зображення пегаса йшло м'яке сяйво. Таке ж сяйво серпанком виднілося у повітрі під ним.

— Хтось колись щось таке бачив? — спитала Голі.

Більшість групи похитала головами, але Свірлі і Найтшейд не квапилися, шукаючи у своїх спогадах будь-які знання, що могли б стати у пригоді. Та врешті обидві зітхнули і теж похитали головами.

— Просто чудово. Отже, ніхто нічого про це не знає? — спитала Лайт.

Ноубл нахмурилася.

— Схоже на те.

Решта групи припинила говорити і вперлася поглядами у Реріті.

— Що?

— Реріті, хіба ти не маєш щось, що могла б зробити? — спитала Твайлайт, дивлячись з-за свого екрану.

— Я не бачу, що я могла б... О, точно. Бардівські знання.

Реріті кинула свій дайс.

— Помилочка вийшла, — сказала Ноубл Джем. — Я все-таки дещо знаю про це. — Вона відкашлялася і почала читати з картки, яку так доречно знайшла у своєму пакунку. — Цей прохід налаштований на магію конкретного типу поні. Якщо спробує пройти хтось окрім дозволеного типу, вони будуть миттєво стерті з буття. Руни, що контролюють прохід, знаходяться на стіні за дверима, але активувати їх можна лише копитом поні, що зараз налаштований на них.

— Тоді ми застрягли, — зітхнувши, сказала Лайт Хувз. — У нашій групі немає пегасів, і якщо пройти може тільки пегас, тоді далі ніяк.

— Це ти мені мстишся за те, що я не створила чергову Дерінг Ду, так, Твайлайт? — рівним тоном мовила Рейнбоу.

Твайлайт закотила очі.

— Звичайно ж ні. Я б ніколи не підсунула вам неможливе випробування. Якщо ви не можете пройти, то це тому, що ви зробили помилку або просто поки що нічого не придумали.

— Гаразд, нам просто треба добре це обміркувати, — сказала Еплджек. — Де ми можемо знайти пегаса?

— Здається, один з тих бандитів був пегасом, — сказала Флаттершай.

— Чудово! — вигукнула Рейнбоу Деш. — Тоді нам треба лише сходити за тим тілом і кинути його на контрольні... Що?

Решта групи похнюпила голови. Пінкі трохи підвела погляд, хоч і не зовсім дивлячись їй в очі, і сказала:

— Вибач, Деші. Той бандит зараз просто купка попелу.

Обличчя Рейнбоу посумнішало.

— Отже, це все. Ми у безвиході. Навіть якщо ми зможемо вийти звідси і схопити якогось пегаса на вулиці, ми ніколи не зможемо повернутися, бо я вже забрала всі монети з того тареля.

Луна підвела голову.

— Ну що ж. Якщо це єдиний спосіб...

— Що ти робиш? — крикнула Голі Роллер, коли Найтшейд пішла до дверей. — Якщо ти підійдеш до них занадто близько, тебе вб'є!

— Можливо. А може й ні. Я частково пегас, врешті решт. Якщо пощастить, цього буде достатньо.

— Ні, — сказав Крашер. — Крашер не пустить тебе. — Він схопив Найтшейд за хвіст, але не зміг утримати її на місці. Вона продовжувала йти вперед, тягнучи його за собою.

— Відпусти. Це єдиний вихід.

Крашер знову спробував сперечатися, але Лайт Хувз поклала копито йому на холку і обережно відтягнула його назад.

— Вона зробила свій вибір, — сказала Лайт. — Ми маємо поважати це. Хай Світло Селестії буде з тобою, Найтшейд.

Найтшейд озирнулася назад і кивнула; потім вона зробила крок уперед. Біле світло вирвалося з її тіла, і вона закричала в агонії, а повітря наповнилося димом. Скоро світло згасло, крики стихли, а дим почав розвіюватися.

На іншому боці проходу на підлозі, важко дихаючи, лежала червона пегаска з блідо-жовтою гривною. Вона змусила себе звестися на тремтячі копита і натиснула на руни земних поні, перш ніж знову впасти.

Земні поні групи кинулися уперед, коли символ над дверима змінився. Голі Роллер і Лайт Хувз зосередили свої зусилля на лікуванні Найтшейд, а Крашер тим часом торкнувся руни єдинорогів, щоб дозволити Свірлі та Ноубл пройти.

Луна зітхнула.

— То як це вплине на мого персонажа?

Твайлайт відкрила книгу за екраном.

— Ну, кидок був доволі низький. Навіть з твоїм величезним бонусом до ряткидків ти ледве вижила. Ворота спалили у Найтшейд усі здібності земних поні та єдинорогів, тож тепер вона звичайна

пегаска. Вони також позбавили її усіх класових рівнів та здібностей, близько пов'язаних з тими частинами себе, які вона втратила. Вона більше не боєць і не чаклунка.

Луна відкинулася на спинку стільця і вперлася поглядом у стелю. Вона знову зітхнула, але куточки її губ смикнулися вгору. Знову випрямившись, вона посміхнулася і сказала:

— Гадаю, це не так і погано, зважаючи на все інше. Ви всі непогано пораєтеся, попри обмеження ваших персонажів.

Пінкі похлопала її по плечу.

— Саме тому це так весело!

— Ніхто з нас не може перемогти у грі самотійно, тому ми маємо працювати разом, — додала Реріті.

Еплджек кивнула.

— Гадаю, може бути весело просто йти по грі, вбиваючи всіх, але це швидко набридне. А от грати з друзями і працювати, як команда, це завше файно.

— Ага, Еплджек абсолютно права, — сказала Рейнбоу. — Я одного разу грала персонажем, яка не могла програти, і це було жахливо!

Луна кивнула.

— Так, ви всі маєте рацію. Мушу сказати, що це була найцікавіша гра з тих, в яких мені доводилося приймати участь. Хоча вбивати монстрів це теж розвага, але значно цікавіше бачити, як хтось інший може з ним упоратися.

Вона встала і розгорнула крила.

— Ви всі навчили мене важливим речам, які безсумнівно збагатять мій майбутній ігровий досвід! Еплджек, ти показала мені, що

переконання, за які тримається персонаж, можуть бути не лише тягарем, а й благом. — Еплджек у відповідь торкнулася свого капелюха.

— Реріті, ти продемонструвала важливість новаторства та експериментування, таким чином показавши мені, що значно веселіше може бути зробити щось неочікуване замість того, що напевне буде ефективним. — Реріті кивнула і ковтнула ще газировки зі своєї чашки.

— Рейнбоу Деш, твої дії показали мені цінність глибини персонажа, яка сягає глибше за вміння.

Рейнбоу відмахнулася від компліменту і сказала:

— Так, так. Я знаю, що я дивовижна.

Луна закотила очі і обернулася до наступної поні.

— Флаттершай, ти показала мені можливість творчо використовувати вміння для вирішення проблем, які інакше неможливо подолати. — Флаттершай почервоніла і занурилася у своє крісло, але вона посміхалася.

— Пінкі Пай, ти продемонструвала мені, що потреби учасника групи можуть бути важливіші за власні, і що віддаючи своє, можна зробити групу сильнішою.

Пінкі фиркнула і пішла до столу з закусками.

— Поні, які приносять стільки смакоти, не мають потреби у тому, щоб вчитися віддавати!

Луна хіхикнула і обернулася до Твайлайт.

— А ти, Твайлайт Спаркл, показала мені... Ну... А! Ти навчила мене ніколи не дозволяти Спайкові грати за дракона!

Твайлайт фейсхуфнула, а Спайк розреготався.

— Ви всі навчили мене важливим речам. Ви шестеро ніби Елементи Рольо... — Заяву Луни перервав спалах фіолетової магії, що затулила їй рота.

Застогнавши, Твайлайт сказала:

— Якщо ви закінчите цей жарт, клянуся Селестією, земля розверзнеться і поглине всіх ваших персонажів.

Вона відпустила писк Луни і підняла свій екран.

— Всі вже вилікувалися, тому давайте завершувати цю гру!

Група вийшла зі сходового колодязя на найвищий поверх храму. На протилежному кінці кімнати стояв трон, але того, хто сидів на ньому, приховували тіні. Поряд із тронем стояв більший поні, у балахоні з каптуром. Трохи осторонь стояла клітка з тремтячими жерцями, яких і шукала група.

— Вітаю у моєму святилищі, — сказав знайомий жіночий голос.

Голі вийшла уперед.

— Дай-но здогадаюся. Ти Гільдана, так?

Фігура на троні засовалася.

— Ха! Цій жалюгідній Гільдані не зрівнятися з моїми силами. Я вбила її і захопила собі її володіння. Я також з'їла її пір'я.

Найтшейд відсахнулася з відразою.

— Що? Навіщо ти їла її пір'я?

Фігура знизала плечима.

— Без особливої причини. Я просто так роблю.

— То що тобі треба? — спитала Лайт Хувз, виступаючи вперед.

— Влада і вплив, мій друже паладин. Влада і вплив.

Лайт фиркнула.

— Не називай мене своїм другом.

Фігура у тінях торкнулася копитом до серця.

— Ти мене ображаєш, друже. Невже ти забула всі наші гарні часи разом? — І Тріксі нахилилася вперед, до світла.

— Не круто, Твайлайт, — сказала Рейнбоу Деш. — Не круто.

Тріксі широко посміхнулася.

— Звичайно ж, ви не варті уваги такої богині, як я. Тому я розважуся, дивлячись, як ви битиметеся з моїм слугою. Якщо ви його подолаєте, я вас нагороджу, повернувши цих жерців і знищивши це місто, яке так зневажає ваша розбійниця.

Вона обернулася до поні в балахоні поряд із нею. За її наказом він відкинув каптур, відкривши мертве обличчя під ним. Його темне хутро було заплямоване кров'ю з сотень ран, а червоний ріг на його голові був обламаний і потрісканий.

— Знищ їх, королю Зомбро.

Решта групи синхронно фейсхуфнула, а Твайлайт відкинулася на спинку і криво посміхнулася їм.

— Я згадувала, що над вашими головами висять сітки з камінням?
— спитала вона. — Якщо ви спробуєте втекти, це каміння попадає, і всі поні загинуть.

Твайлайт нахилилася над екраном і пустотливо посміхнулася своїм подругам.

— Робіть кидок на ініціативу.

Примітка автора:

І на цьому все! Сподіваюся, вам було так само весело це читати, як мені — писати.

Якщо ви любляєте настільні ігри, або просто зацікавлені у читанні історій, подібних цій, можливо, вам варто приєднатися до [цієї групи](#).

З редагуванням допомагали: [SirTruffles](#) (глави 4 і 5) та [mylittleeconomy](#) (глава 5).

Вичитка: [Frission](#), [Skeeter The Lurker](#), та [PoisonClaw](#).

Окрема подяка [TheSlorg](#), чий безцінний внесок допоміг зробити цю історію такою, якою вона є сьогодні.

[1] Pinko — дослівно «рожевуватий», також має сленгове значення — соціаліст, який не є повноцінним комуністом («червоним»).